

Ewout Storm van Leeuwen

HET VERSCHOLEN RIJK

I ONVERMOEDE VERMOGENS

Eco Fiction

“Eco Fiction zou je kunnen zien als een actuele variant van Science Fiction. In Eco Fiction wordt techniek breder gezien dan het bedenken van futuristische techniek. Zoals het kweken van gebruiksvoorwerpen en bouwmaterialen uit levend hout. Zoals duurzaam beheer van de rijkdommen van de zee in samenwerking met haar intelligente bewoners. Bedachtzaam beheer van geïrrigeerde landerijen, het gebruik van wind- en zonnekracht, coöperatie in plaats van uitbuiting en slavernij. In deze trilogie zeilen razendsnelle zeilschepen en manoeuvreert er af en toe een indrukwekkende clipper tussendoor, uitgerust met gasmotoren. *Steampunk*? Jules Verne, de oervader van de steampunk, had het niet zo treffend kunnen bedenken.”

In het eerste deel van de trilogie *Het verscholen rijk* vangen Tom en Alante een reis zonder einde aan, op zoek naar haar afkomst en naar een veilige plek. Zij is een watermeisje, met kieuwen en een zijdeachtige pels. Hun wereld, die lijkt op het Azië van onze Aarde, staat aan de vooravond van een industriële revolutie, zonder de suprematie van Europa – een verrassende politieke vooronderstelling, waaruit een heel ander wereldbeeld ontstaat.

Tijdens de tocht per zeilwagen en een oude jonk breidt hun gezelschap zich uit met meerdere reisgenoten, waarmee ze in de volgende twee delen een oorlog weten te dempen en een nieuwe stad stichten. Een eigen plek, van en voor kinderen, in een nieuw evenwicht tussen de magie van een bezielde ecologie en spirituele autonomie. Zij ontdekken daarmee ook het verscholen rijk in zichzelf.

De reis is de draad waar de gebeurtenissen als kralen aan zijn geregen. Aanvankelijk kunnen ze geen touw vastknopen aan wat hen overkomt. Met wijze hulp en hun ontluikende paranormale gaven, met humor en liefde weten ze hun kwetsbaarheid te transformeren tot een uitgekende weerbaarheid, waartegen geweld het moet afleggen. Het goud van de Yandan dynastie en het dievengilde van Doran spelen daarbij een niet mis te verstane rol.

[...] reisgids naar een betere wereld. Voor kinderen, vrouwen, onze neven en nichten in de zee, de onzichtbare rijken, dieren, bomen... de Aarde. En uiteindelijk voor de mannen, die het allemaal zo goed weten.”

Joshua Stiller, auteur

ISBN 978-90-72475-37-4

9 789072 475374 >

Uitgeverij Magister

NUR 330 (Spannende boeken algemeen)
Eco Fiction

Ewout Storm van Leeuwen

HET VERSCHOLEN RIJK

I ONVERMOEDE VERMOGENS

Uitgeverij Magister

Eco Fiction

Ewout Storm van Leeuwen, *Het verscholen rijk I Onvermoede vermogens*
Copyright © 2015 Ewout Storm van Leeuwen & Uitgeverij Magister
Dit is het eerste deel van een bewerkte heruitgave in 3 delen van
Het versluisde land, dat in 2010, 2011 en 2012 in 8 delen is verschenen
bij Uitgeverij Magister.

Omslag en opmaak: Ewout Storm van Leeuwen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
gereproduceerd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

magisteruitgeverij@gmail.com

www.hetverscholenrijk.nl

www.magisteruitgeverij.nl (webwinkel)

NUR 330 (Spannende boeken algemeen) Eco Fiction

ISBN 978.90.72475.37.4 (papieren uitgave)

ISBN 978.90.72475.40.4 (eboek)

1.	Een vreemd kind	7
2.	Het kind uit de droom	17
3.	Een veilig heenkomen	28
4.	Opgejaagd	35
5.	Hinderlaag	44
6.	De bron	52
7.	Slaags	64
8.	De rivier	72
9.	Pas door de bergen	81
10.	Langs de rivier	89
11.	Onderweg naar de stad	94
12.	De stad	99
13.	Winnen en verliezen	109
14.	De val	119
15.	Nieuwe metgezellen	130
16.	Tussen twee vuren	139
17.	Naar zee	144
18.	Het verborgen huis	150
19.	Jacht onder water	161
20.	Terugblikken	169
21.	Een stolp van vergetelheid	178
22.	Nieuwe inzichten	192
23.	Een bekend gezicht	203
24.	De zieneres	209
25.	Verdreven	216
26.	Terug op zee	225
27.	Aangeland	232
28.	Onderweg naar Ajudya	246
29.	De Yandan residentie	252
30.	Mystificerende conclusies	263
31.	In de stad	274
32.	Complicaties	289
33.	De proeftuinen	296
34.	Uit elkaar	310
35.	De professoren	319
36.	Impasse	331
37.	Ontraadselingen	345
38.	Terug naar de delta	353
39.	Kaping	365
40.	Een storm steekt op	375
41.	Herenigd	387
42.	Terug in Doran stad	404
43.	Het huis van Danarse	419
44.	Zwart goud	431
45.	Vertrek uit een stad in chaos	451

Droom

Hij viel. De sensatie was lichamelijk walgelijk. Toch wist hij dat hij niet te pletter kon slaan.

Beneden hem was chaos, rook, mensenmassa's, golven van haat en angst.

Hij liep door een eindeloos gebouw met gangen en kamers.

Hij wist precies waar hij naar toe moest.

In een kale kamer stond een laag wit bed in de hoek. Een in het wit geklede verpleger stond gebogen over een naakt figuurtje in het bed.

'Het is hier een weeshuis voor debiele kinderen,' zei de verpleger tegen hem en ging de kamer uit.

Hij tilde voorzichtig het lange kind op. Ze was heel dun, haar benen bengelden er krachteloos bij. Ze was vederlicht en voelde warm aan.

Op haar prachtige schedel groeide kort, kleurloos haar, heel zacht.

Hij streelde haar hoofd. Schuin onder haar oren had ze kieuwen.

In haar spitse gezicht, met een brede mond als van een vis, keken twee enorme veelkleurige ogen met openlijke liefde en humor in de zijne.

Hij hield van haar en drukte haar tegen zich aan. Ze legde haar armen om zijn nek, zo gingen ze weg. Niemand zag hen gaan.

Hij moest haar tegen elke prijs in veiligheid brengen.

Zij droeg het lot van de mensheid in zich.

Tom kwam langzaam bij zijn positieven. Beverig van de emoties die de droom had losgemaakt stond hij op. Even dacht hij dat hij nog in het gebouw was en hij zocht waar hij het kind had gelaten.

Het besef dat hij helemaal alleen was in zijn huisje, dat in een geheel andere wereld bestond, druppelde als ijskoud water langs zijn ruggengraat.

Huiverend trok hij een broek en hemd aan en ging in de grijze ochtendschemer het erf vegen.

Een vreemd kind

HAAR BLOTE VOETEN roffelden over de lemen weg. Tussen haar zwaaiende haar door wierp het meisje angstige blikken achterom. Iemand wilde haar hebben. Handen hadden haar door een onzichtbaar vlies heen geduwd. Het waren bekende handen en het had net gevoeld alsof ze vanuit het water in kurkdroge lucht kwam. Ze had tegengesparteld en was op de grond gevallen. Toen ze bang had omgekeken was er niets meer te zien geweest. Ze had willen roepen, maar er was iemand vlakbij die haar kwaad wilde doen. Hij mocht haar niet vinden. Ze was op haar buik onder struiken door gekropen. Ze had een ding gevonden en aangetrokken om haar anderszijn te verbergen. Toen was ze hard weggelopen... Opeens zwikte haar voet in een wagenspoor, een bliksemstraal van pijn joeg langs haar zenuwen. Nog voor ze de grond raakte schreeuwde ze: 'Nee!!', alsof ze probeerde te bezweren wat niet meer te vermijden was. In volle vaart schoof ze op knieën en ellebogen over de grond. De verdoving van de klap begon te wijken. Een scheurende pijn in haar enkel overweldigde haar, schaaftwonden brandden heter en heter in haar zachte vlees. Ze jankte hoog, als een dier in nood.

Handen gleden onder haar oksels, een schok van paniek schoot door haar heen. Nee! Ze mochten haar niet pakken...

Tom stond verstijfd met het kind in zijn handen. Twee ogen leken hem over haar hoofd aan te kijken, donkere gaten in een gezicht dat in de lucht zweefde. Zijn eigen gezicht. Tom schudde zijn hoofd en mompelde in een reflex een afweerspreuk. De ogen flitsten heen en weer, zoekend. Het gezicht vertrok tot een masker van woeste woede en verdween.

Al zijn haren stonden overeind, zijn hart klopte als een razende.

Het kind in zijn handen probeerde zich los te worstelen. Met een ziekmakend gevoel liep de verlamdende angst uit hem weg. Hij greep haar steviger beet. Er sijpelde een vervullend gevoel binnen. Het gezicht dat nu verscheen joeg hem geen angst aan. Vriendelijke bruine ogen namen hem op. De blik verschoof naar het kind in zijn handen. Bezorgdheid was er in te lezen toen de ogen zich in die van Tom boorden met de boodschap: *bescherm haar, met je leven als het moet.*

Tom knikte stom, hij zou op het kind passen.

Verkrampde snikken voeren door het magere lijfje. Hij zette haar voorzichtig

terug op de grond. Ze beet hem onverwachts in zijn hand en probeerde kronkelend aan zijn greep te ontsnappen. Met een kreet van pijn liet hij haar los. Toen ze plompverloren op haar eigen benen kwam te staan zakte ze met een gesmoorde gil in elkaar en viel flauw.

Tom zoog op de venijnige beet en bekeek het hoopje ellende aan zijn voeten. ‘Wat moet ik daar in vredesnaam mee,’ mompelde hij. Het liefst liet hij haar gewoon liggen. De heftigheid en de pijn die in haar kreet hadden geklonken schokten hem meer dan hij zichzelf wilde bekennen.

Argwanend keek hij de in de zon blakerende weg af. Geen mens had zo te zien het voorval opgemerkt. Niemand die zijn kant opkeek. Het dorp zag eruit zoals het er altijd had uitgezien: hutten, dadelpalmen, acacia’s met hun brede kruinen, ommuurde erven en akkertjes waar hier en daar iemand aan het werk was, een kind sjouwde achter geiten aan, een man liep met een koe... Geen mannen op paarden, geen huifwagens met vierspannen muilieren. Hij wist zeker dat hij het niet gedroomd had. Hij voelde de dreiging nog die vanuit het nachtelijke konvooi had gewasemd, als de stank uit een rottend kadaver. De colonne was in de richting van het dorpscentrum verdwenen. Er was die ochtend geen rook van kookvuren verschenen boven de oude kazerne. Zouden ze door zijn gereden? Waarheen? Achter het dorp was niets meer, kale steppe zonder water.

Hij kon de twee gezichten die hem hadden aangekeken niet uit zijn hoofd zetten. Vooral de woestheid van het eerste, dat sprekend zijn eigen gelaat was, lag als een pijnlijke verwrongenheid over zijn gedachten. Beide gezichten betekenden dat er een bewustzijn was binnengedrongen in zijn spirituele ruimte. Hij was er altijd van overtuigd geweest dat die ruimte “heilig” was, onaantastbaar. Het bewusteloze kind aan zijn voeten vroeg zijn aandacht en hij liet de kwestie voorlopig rusten.

‘Hm, als ik erachter kan komen waar je woont kan ik je beter meteen naar huis brengen.’ Ergens wist hij dat hij onzin stond uit te kramen. De boodschap van het tweede gezicht was onmiskenbaar geweest. Het kind was zijn zorg.

Hij bekeek haar wat nauwkeuriger. Na ruim negen jaar ballingschap in deze afgelegen oase meende hij de meeste kinderen wel thuis te kunnen brengen. Dit meisje herkende hij niet. Verbaasd trok hij zijn wenkbrauwen omhoog. Hij liet zich op een knie zakken en nam haar niet gekwetste voet in zijn hand. ‘Wat heeft ze eigenaardige voeten,’ mompelde hij. Met zijn vingers drukte hij haar tenen uit elkaar, waardoor de vliezen ertussen gespannen werden. ‘Het lijken wel kikkerpootjes!’

Er drong zich iets in zijn herinnering naar voren... De verbinding werd verbroken, er druppelde bloed uit haar wonden op de grond.

‘Dat moet eerst op een behoorlijke manier verbonden worden,’ mompelde

hij. Voorzichtig schoof hij zijn armen onder het slappe lichaam en tilde het op. Daarbij viel het lange haar naar achteren, waardoor haar gelaat helemaal zichtbaar werd. Als door de bliksem getroffen stond hij stil. Haar gezichtje leek op het meisje in zijn droom! Alleen had dit kind lang zwart haar... Hij schudde zijn hoofd om alle door elkaar tuimelende gedachten tot zwijgen te brengen. Met het vederlichte, bewusteloze kind in zijn armen wandelde hij zijn huisje binnen en schopte de deur achter zich dicht. Hij legde haar op zijn bed, naast Alex, de nachtzwarze kat, die verstoord een gouden oog opende, gaapte en op zijn rug ging liggen met vier poten omhoog.

‘Let even op haar.’ De kat keek hem opmerkzaam aan. ‘Ik moet hier hulp bij halen. Dit is te ernstig voor mijn beperkte kunde.’

De kat rolde terug toen hij niet over zijn buik gekroeld werd. Met trillende spieren rekte hij zich uit, eerst de voorpoten en toen zijn achterlijf. Geconcentreerd begon hij de dichtstbijzijnde knie van het meisje te likken.

Tom liep terug en gluurde naar buiten. Nog steeds niets verdachts te zien. Hij sloot de deur, legde de sluitbalk in zijn beugels en prevelde onwennig een afweerspreuk. Dat was alleen de eerste maanden van zijn verbanning nodig geweest.

Op het achtererf koos Tom een duif uit een hokje. Hij bond een grasje om een poot, smeerde wat bloed van het meisje dat op zijn hand kleefde op beide poten en wierp de duif in de lucht. Die cirkelde een keer om het erf en vloog toen als een pijl uit een boog naar het zuidwesten.

‘Zo, hieruit zal ze wel begrijpen dat het dringend is,’ bromde hij binnensmonds. ‘Ik hoop dat ze thuis is.’ Sloffend ging hij het huisje weer binnen. Bij het fornuis vulde hij zuchtend een koperen emmer met warm water. Hij had hier helemaal geen zin in. Hij had al tijden nergens zin in, dus het maakte weinig verschil.

Hij ging naar de voorkamer en rommelde in een kunstig bewerkte houten kist, op zoek naar een geschikte doek. Misprijzend keek hij naar het linnen hemd dat hij had uitgekozen. Het deed hem onaangenaam terugdenken aan de tijd dat hij zulke hemden had gedragen.

Hij schraapte zijn keel luidkeels en scheurde tegelijk met woeste kracht het hemd in tweeën. Het maakte hetzelfde geluid. Hij scheurde een hoekje af en begon met wat water het stof en het zand uit de wonden van het meisje te wassen. Dat deed blijkbaar zo veel pijn dat ze bijkwam en haar armen terugtrok. ‘Rustig maar, meidje,’ fluisterde hij. ‘Alles komt goed, ik moet even je wonden uitwassen.’

Ze begon zachtjes te jammeren toen hij verder ging, maar liet hem begaan.

In afwachting van de genezeres die hij met de duif had opgeroepen, legde Tom zijn handen om haar enkel en stemde zich af.

Hoewel het lang geleden was dat hij dat voor het laatst had gedaan, voelde hij direct genezende energie door zich heen stromen. De verzwikte enkel voelde ijskoud aan, het duurde een tijd voor hij de vertrouwde hitte in zijn handpalmen voelde, teken dat er voldoende energie was toegevoerd.

Hij schrok op toen de deuropening naar het achterhuis werd verduisterd.

‘Zo,’ schalde een opgewekte stem, ‘waar is het slachtoffer?’ Aya kwam altijd achterom. Hij had zijn mond al open om te zeggen dat hij blij was dat ze zo snel was gekomen, maar ze stapte zonder hem aan te kijken naar het bed. Het meisje dook in elkaar toen de jonge vrouw zich over haar heen boog.

‘Vrouwtje, wat heb je uitgespookt, en waar in vredesnaam kom je vandaan?’ zei Aya zachtjes. Ze richtte zich verbouwereerd op. ‘Ik ken alle kinderen in de verre omtrek, maar haar heb ik nooit eerder gezien. Weet jij wie ze is?’

Hij schudde zijn hoofd, nog steeds van zijn stuk door wat er allemaal gebeurde. Vooral wat het in hem opriep. ‘Ze viel pal voor mijn deur op de weg, net. Ik ken haar ook niet.’ Ze keken beiden neer op het magere gezichtje, waar langzaam tranen van onder de gesloten oogleden rolden.

‘Wie ben je, meisje?’ vroeg Aya zacht. Ze knielde op een knie om de wonden te onderzoeken. ‘Heb je pijn? Tom, kan je wat stroken van een schone doek maken om haar te verbinden?’

In zichzelf mopperend scheurde hij zijn toch al verruïneerde hemd in smalle repen, terwijl Aya zelf uit een stenen potje op de gewonde knieën en ellebogen smeerde. Tom zag Aya opeens verrast door het haar van het kind strijken. Gauw duwde ze de zwarte lokken weer terug. De bezerde enkel werd met een nat kompres met kruiden omwikkeld en ingezwachteld met de mouwen van het opgeofferde hemd. Om de wonden op knieën en ellebogen wikkelde Aya verband. Tenslotte gaf ze het kind een drankje te drinken. Ongeduldig wachtte ze tot het in slaap viel. Geagiteerd wenkte ze Tom om mee naar de achterkamer te gaan.

‘Tom!’ fluisterde ze. ‘Dat meisje heeft geverfde haren, ze heeft heel dicht haar op haar lijf, een soort vacht, maar dat lijkt op haar armen en benen wel geschooren en...’ ze slikte, ‘...ze heeft een soort spleten onder haar oren.’

‘Wàt zeg je?!’ stamelde hij.

Mijn droom... maar dat bestaat niet! Niet in deze werkelijkheid!

Aya keek hem strak aan. ‘Je hoorde wat ik zei.’

‘Ze heeft ook kikkervoetjes,’ mompelde hij.

Het kan niet!

‘Wàt?’

‘Ze heeft heel lange tenen. Heb je dat niet gezien? Lange, soepele tenen die wijd uit elkaar kunnen, met huidplooiën ertussen. Zwemvoeten.’ Het benoemen hielp om het geval tot normale verschijnselen terug te brengen.

‘Nee, dat is me niet opgevallen. Kikkervoetjes? Ik...’ Ze draaide zich om te-
einde terug te gaan naar de voorkamer; halverwege de beweging bleef ze staan.
‘Zwemvoeten? Midden in dit droge land?’

Verontrust staarden de twee elkaar aan.

‘Waar komt dat meisje toch vandaan?’ piekerde ze. ‘Ze is echt niet van hier,
Tom. Ik bedoel, niet alleen niet uit het dorp, zelfs niet uit dit land. Misschien
wel niet eens uit onze wereld!’

‘Ach, wat bazel je nou!’

‘Nee echt, Tom. Ik meen het. Haar aura is volstrekt anders. Anders anders dan
de jouwe, nu we het er toch over hebben.’

Tom reageerde daar maar niet op. Ongemakkelijk schuifelde hij met zijn voe-
ten; soms raakte hij wat ontsteld van haar scherpe blik. Dan dacht hij niet al-
leen aan haar fysieke zicht.

‘Tom, heb je gehoord wat ik zei? Heb je echt geen enkel idee waar ze vandaan
zou kunnen komen?’

‘Aya, ik heb veel over de wereld gereisd, ik ben in veel landen geweest. Ik heb
nog nooit, nog nergens zo iemand gezien, of er zelfs maar van gehoord! Nu
duikt er opeens vanuit het niets een...’ hij aarzelde, ‘...een ander soort mens op.
Een zwemmende mens? Een...’

De gedachte was te onzinnig om uit te spreken.

‘En dan ook nog voor jouw deur,’ zei Aya.

‘Tous ces ans, tous ces ans perdus que j’ai attendu,’ sprak hij zachtjes. ‘Het is
misschien wel een teken, na al die jaren wachten, al die verloren jaren. Alleen...
ik kan het niet duiden.’ Zijn hoofd tolde.

Het is belangrijk dat je de droom vertelt.

‘Wat zeg je?’

Aya keek hem verbaasd aan. Ze had niets gezegd. Ze las een oud en diep ver-
driet in zijn ogen. Wonderlijke ogen, dacht ze verward, zo heb ik ze nog nooit
gezien. ‘Tom, wie ben je eigenlijk? Wát ben je?’ fluisterde ze. Altijd was ze aan
die vraag voorbij gegaan, uit ontzag enerzijds, misschien ook wel omdat ze
bang voor het antwoord was. Nu was er iets in de aura van dat kind dat leek op
Toms aura. Dat kon geen toeval zijn.

Tom bleef Aya aankijken. Ze kon aan hem zien dat hij er naar verlangde om
iets over zichzelf te onthullen. Ze drong aan, met de autoriteit van een geneze-
res. ‘Tom, je kent me lang genoeg. Ik denk dat je me iets meer moet vertellen.
Mijn Gave werkt bij iedereen, behalve bij jou. Van jou neem ik niets meer waar
dan je aura. Verder ben je compleet gesloten.’

Tom schudde onwillig zijn hoofd.

‘Kom, vertel,’ drong ze aan. ‘Het enige dat ik van je weet is dat je hier een jaar
of negen geleden als gevangene werd gebracht. Je hebt er nooit iets over willen

zeggen. Ik was twaalf toen ik je voor het eerst zag. Later was je zo'n strenge leermeester dat ik er nooit iets over durfde te vragen.'

Tom keek haar schuldbewust aan. 'Was ik zo streng?'

'Niet erg toeschietelijk, nee. Voor een leergierig meisje als ik waren er genoeg andere dingen te vragen. Over jezelf was je zo gesloten als een pot.'

'Dat spijt me.' Aya was in de beginjaren van zijn ballingschap een dagelijks terugkerend lichtpuntje geweest. Elke dag dat ze bij hem lessen volgde in biologie, menskunde en alle andere vakken waarin hij haar iets te leren had, was als balsem op zijn gekwetste ziel geweest. Zijn gedachten gingen, ondanks zijn tegenzin, terug naar die tijd.

'Negen jaar en drie maanden geleden kwam ik hier aan, ja. Ik was in Doran gevangen gezet na de staatsgreep,' begon hij afgebeten te vertellen. 'Samen met andere studenten die tegen de milities van de grootgrondbezitters hadden gevochten. Ik deed in die tijd promotieonderzoek aan de universiteit en was junior adviseur bij het landhervormingsproject van de regering. Van de toenmalige regering moet ik zeggen. Mijn broer was in die tijd ook in Doran. Hij deed bronnenonderzoek naar de irrigatiesystemen die hier geweest moeten zijn. Ik weet niet wat er met hem is gebeurd. De studenten werden onthoofd.' Hij slikte huiverend vanwege de lang verdrongen beelden van de executies die voor zijn ogen hadden plaatsgevonden.

'Wat gebeurde er toen met jou?'

'De staatsgreep was goed voorbereid,' ging Tom verder, alsof hij Aya niet had gehoord. 'De milities waren overal. Er waren huursoldaten bij, van een vreemd volk dat ik niet ken. Keiharde vechters. We hadden geen schijn van kans. In twee dagen was alle verzet gebroken. Toen begon de zuivering. We werden opgesloten in een theater. Telkens verdwenen er gevangenen. Ik denk niet dat er veel levend uit zijn gekomen.'

'Jij wel.'

'Ja, ik bleef leven. Mijn pleegmoeder is operazangeres en zij was de lieveling van de coupleider.' Hij spuugde in afkeer op de grond. Hij aarzelde om verder te gaan. 'Ach, het is allang geen geheim meer,' mompelde hij.

'Wat?'

'Ik kan het je net zo goed vertellen. Mijn pleegmoeder was Grootmeesteres van de Keizerlijke Loge. Ik was net aangenomen als Gezel...'

'Wat is een loge?'

'Een geheim genootschap van geestverwanten. De Keizerlijke Loge is heel oud, uit de tijd dat er in Doran nog keizers regeerden over de landen in de omtrek.'

'Wat doet een loge?' Toen ze aan zijn blik zag dat hij er zich van af wilde maken, bezwoer Aya: 'Toe, ik wil het echt weten.'

‘De meesters en de grootmeester van de Loge geven achter de schermen leiding aan diplomatieke betrekkingen, oorlogen, politieke en economische ontwikkelingen en de spirituele matrix van een samenleving.’

‘Een soort landsbestuur dus, als ik het goed begrijp.’

‘Niet openlijk. De Loge is strikt geheim. Was dat althans. Of is het weer, ik weet het niet.’ Hij huiverde en moest aan het woeste gezicht denken dat hem over het bewusteloze kind had aangekeken. Hij had plotseling het gevoel dat het met een opleving van de Loge te maken had.

‘En jij was lid geworden?’

‘Als je als jong gezel toetreedt tot de Loge, krijg je een initiatie.’ Toms weerstand om het te vertellen smolt onder de warmte van de goede herinneringen. Hij vertelde hoe hij in de leer was gekomen bij een meester. Deze gaf hem in versneld tempo kennis over een heleboel zaken en opdrachten. Voor meditatie, hoe hij zijn latente psi krachten kon ontwikkelen en om scripties te maken over maatschappelijke en politieke onderwerpen. Bij de eerste initiatie had hij als leerling beperkte toegang tot geheime kennis gekregen.

‘Ik werd zodoende als gezel klaargestoomd. Ik had al een voorsprong door mijn studies en trainingen in Paris. Dat ik mee ging doen aan het vernieuwingsproject van de regering heeft mijn toetreding verder versneld.’

Het ademloze gehoor dat Aya bood haalde de laatste remmingen weg. Voor het eerst sinds de staatsgreep kon Tom vol enthousiasme alle optimisme ophalen, alle begeestering van de mensen die toen aan de economische vernieuwing werkten. ‘Ik ging deel uitmaken van een werkgroep die in opdracht van de regering een beter distributiesysteem aan het ontwikkelen was voor landbouwproducten. Dat was onderdeel van een veel omvangrijker project. De regering wilde het land weer voedsel exporterend maken. Er werd steeds meer rijst en palmolie geïmporteerd, terwijl Doran zelf een enorm agrarisch potentieel heeft. Er zouden coöperaties komen voor boeren die ongebruikt land zouden krijgen met de landhervorming. Wel, de rest weet je. Daar heeft de staatsgreep een eind aan gemaakt.’

‘Dank je dat je het mij hebt verteld,’ zei Aya. ‘Je vergist je alleen: hier in het dorp weet niemand daar iets van.’

‘Niet van de staatsgreep?’ vroeg hij ongelovig.

‘Zelfs dat niet,’ antwoordde ze aarzelend. ‘Alleen dat er soldaten kwamen en na een tijdje weer weggingen. Van landhervorming heb ik nog nooit gehoord. Ik hoor het woord zelfs voor het eerst. Wat betekent het eigenlijk? Ik bedoel, ik begrijp het woord wel, maar niet wat het inhoudt.’

‘De toenmalige regering had grootscheepse plannen om ongebruikte landbouwgrond van grootgrondbezitters onder landloze boeren te verdelen. Dat betekent landhervorming.’

‘Die grond is toch van die grootgrondbezitters? Die kun je toch niet zomaar aan een ander geven?’

‘Dat vonden die eigenaars ook. Vandaar dat ze de regering omver hebben geworpen.’

‘Dat vind ik maar dom. Je kan op je vingers natellen dat de eigenaren zich zouden verzetten.’

‘Ja,’ zuchtte Tom. ‘Dat gevaar is onderschat. De regering zou voor de grond betalen, hoor. De adel wilde echter niet dat er iets aan hun machtspositie zou veranderen.’

‘Wat gebeurde er toen?’

‘De coupleider heeft de Loge in Doran ontbonden en de meesters die hij te pakken kon krijgen gemarteld, geëxecuteerd of verbannen. Hij had mijn pleegmoeder in zijn greep door te dreigen mij en een aantal anderen te doden. Ze moest voor hem blijven zingen. Ik werd verbannen naar dit dorp om nooit meer terug te keren naar de stad. Na een paar maanden werd ik losgelaten en kon mijn eigen huis bouwen. Dit hier. Elk jaar zijn ze tot nog toe komen kijken of ik er nog was. Als ik zou vluchten zou mijn pleegmoeder gedood worden.’ Aya had zijn hand vastgepakt en kneep er zachtjes in toen hij zweeg. ‘Ik hoor later wel meer details. Hoe oud was je toen?’

‘Ik was zestien toen ik in Doran kwam met mijn pleegmoeder. Josephine had een engagement voor een jaar bij de Opera. Je moet weten dat er over de hele wereld Loges zijn, die veel contact met elkaar hebben. Zo is ze hier gekomen, op voorspraak van de Grootmeester in Paris is ze hier eerst Meester van de Keizerlijke Loge en later Grootmeester geworden. Ik wilde ingenieur worden, net als mijn vader. Dankzij voorspraak door de Loge van mijn vader kon ik in Paris gaan studeren.’ Hij sprak de naam van zijn geliefde stad op zijn Frans uit. ‘Ik kwam in huis bij een Meester van de Loge in Paris. Ik heb er eerst het gymnasium afgemaakt. Na mijn eindexamen heb ik van mijn achttiende tot mijn tweeëntwintigste voor ingenieur gestudeerd. Ik kwam na mijn afstuderen terug naar Doran om hier mijn proefschrift te schrijven.’ Het deed hem goed om iets over zijn verleden te vertellen.

Aya overdacht wat ze net allemaal had gehoord. ‘Hoe oud ben je nu dan?’

‘Drieëndertig,’ gaf hij ten antwoord, zijn gedachten nog steeds ver weg.

‘Je ziet er veel ouder uit,’ knorde ze. ‘Maar ik kan je leeftijd niet goed schatten. Vertel eens over je jeugd.’

‘Jeugd? Waarom?’ Ze keek hem standvastig aan. Tom sloeg zijn ogen neer. ‘Goed, als het wilt weten: ik ben geboren in Nouveau Bourgogne, dat is een Franstalige staat in Noord-Atlantië...’

‘Dat weet ik nog, je hebt kaarten voor me getekend bij je aardrijkskunde lessen.’

Tom keek verrast op. ‘Dat was ik vergeten. Goed dan, mijn vader is van Bourgondische afkomst. Mijn moeder is half inheems Atlantisch, half Frans. Waren, moet ik zeggen, ze zijn al vijfentwintig jaar dood.’

‘Dan was je acht? Wie zorgde er toen voor je?’

‘Zeven. Ik was zeven toen ze verongelukten en mijn tante Josephine mij als pleegkind aannam. Zij is een verre nicht van mijn vader.’

‘Hoe ging dat? Ik bedoel tussen jou en je pleegmoeder?’

‘Eigenlijk wel goed. Ik ging altijd mee als ze op tournee was. Ik was als kind in Nouveau Bourgogne al gewend om op mijn eentje te zijn. Ik las veel, ik struinde rond in de omgeving en af en toe had ik een leermeester waar ik meer geestelijke zaken kon leren. Over andere culturen, occulte kennis, talen, geneeskunst. In het dorpje waar Josephines huis stond, was ik vaak te vinden bij de smid en de wagenmaker. Ik heb daar mijn handigheid met knutselen opgedaan.’

‘Had je vrienden? Vriendinnen?’

Hij schokschouderde. ‘Niet echt. Toen ik in Paris studeerde ging ik wel met andere studenten en met actrices om. Vrienden? Ik denk het niet.’

Ze zag dat hij het er niet verder over wilde hebben. ‘Zorg je wel goed voor jezelf? Je ziet er niet gezond uit.’

‘Echt?’

Ze streek vluchtig over zijn voorhoofd. Hij schrok ervan.

‘Allemaal rimpels,’ zei ze, opeens vinnig om een week plekje in haar borst in de kiem te smoren. ‘Of hebben Europeanen dat altijd?’

Hij glimlachte, wat zijn gezicht deed veranderen van een trieste regendag in een zonnige middag. Het verminderde zijn eenzaamheid dat Aya zoveel aan hem kon zien en aandacht voor hem had.

‘Je bent zelf ook een vreemdeling,’ zei hij met een scheef lachje. In dit land van kleine, tengeren mensen met sluijk zwart haar, donkere ogen en een oogplooï vielen haar lengte, haar bruine haar, lichtbruine huid en lichtbruine ogen bijna evenveel op als zijn Europese verschijning. Zij was van het Bergvolk.

Aya’s venijnigheid smolt toen ze zijn glimlach zag doorbreken.

‘Nee Tom, al zien we er anders uit, mijn familie woont hier al generaties. Onze verwanten wonen in de bergen. Ook dat is Doran. Jij komt van ver, van heel ver. Dat kan ik zien. Dan bedoel ik niet je geboorteland in Atlantië of dat land in Europa waar je voorouders vandaan kwamen.’

‘Wat zie je dan?’ vroeg hij ongemakkelijk.

Ze keek hem aan door een mist van tranen die zich langs haar zelfbeheersing naar buiten persten. In de war door haar eigen emoties fluisterde ze schor: ‘Ik zie een onmetelijk ver land, Tom, en kleuren waarvoor ik geen naam heb. Die zie ik ook bij het meisje.’

Verdriet welde onstuitbaar op: ze wist dat hij weg zou gaan. Het had met dat kind te maken. Verdriet ook om datgene wat hij haar niet kon vertellen, dat andere dat ze soms in haar dromen bijna kon aanraken. Impulsief omhelsde ze hem. ‘Oh Tom, er is zoveel buiten mij, buiten dit dorp. Ik verlang er naar, maar ik weet niet eens waarnaar. Ik voel me alleen, zo... zo onvolledig, zo ontzettend alleen, alsof ik maar de helft ben van wie ik zou moeten zijn.’

Hij klopte haar onhandig op de rug, in een poging haar heftige emoties te kalmeren. Hij had nooit aan Aya willen denken als vrouw. Vanaf het moment dat ze als dertienjarig meisje bij hem in de leer kwam had hij een formele afstand bewaard. De zware trainingen in vechtsporten en yoga die hij zijn hele leven lang had gevolgd, hadden hem het mogelijk gemaakt zijn seksuele begeerte om te zetten in slangenenergie, de motor achter zijn onverzadigbare jacht naar kennis. Maar de jarenlange onthouding eiste zijn tol. Zijn kokende bloed loste diep in zijn wezen een oude blokkade op. Het voelde of hij in twee afdraken van zichzelf werd gespleten. Het lichaam waarin hij leefde en een andere werkelijkheid, die daar doorheen vibreerde. Een macht groter dan de zijne schakelde het lichaam en het brein uit. Een commando galmde in zijn hoofd:

Vertel je droom!

Hij zakte door zijn benen. Vanuit angst niet te kunnen doen waartoe de stem hem aanspoorde, greep hij Aya bij de polsen. ‘Help me,’ kraste zijn stem. ‘Ik moet me een droom herinneren.’

Het kind uit de droom

MET AYA'S HANDEN OM ZIJN HOOFD, de ogen gesloten, begon Tom hikkend zijn droom te vertellen. De woorden verbraken echter de ragfijne herinnering. Midden in een zin hield hij op.

'Ga verder,' fluisterde Aya na een tijdje.

'Het gaat niet,' zuchtte hij. 'Met elk woord waarmee ik iets wil beschrijven verdwijnt er meer van de droom.'

Ze greep hem bij het haar boven zijn oren en schudde zijn hoofd heen en neer. 'Je moet!'

'Het gaat niet,' kreunde hij. 'Ik kan me haar gezicht niet meer herinneren.'

Aya keek gejaagd om zich heen, of er iets was wat haar op een idee bracht, iets om die man zijn droom scherp te laten krijgen. Alles in haar schreeuwde dat Toms droom van het grootste belang was. Het was niet zo maar een droom, het was een boodschap. Haar blik viel op zijn kist. Daar bewaarde hij zijn tekeningen in wist ze... tekenen... 'Tom!' drong ze aan. 'Tom, teken het portret van dat kind in je droom. Nu! Nu het beeld nog vers is.'

'Ja, tekenen, dat is goed,' mompelde hij. Hij kon zich net genoeg concentreren om, met bijna mechanische bewegingen, papier en tekenstiften uit zijn kist te pakken. Op zijn knieën voor de kist, die hij als tafeltje gebruikte, probeerde hij een begin te maken. Eerst dwaalde het houtskool in zijn hand in bogen over het witte vlak zonder het te raken.

'Nee, dit is te grof,' mompelde hij en pakte een dun potlood uit een etui.

Onder de ogen van de gespannen toekijkende Aya verscheen er een portret op het papier.

'Zo zag ze eruit.' Hij keek verwonderd naar zijn creatie.

'Ze heeft dezelfde ogen als het meisje,' zei Aya zachtjes. 'Alleen groter. Ook haar mond heeft er wel iets van weg.'

'Ze had ook kieuwen.' Zolang hij naar de tekening keek bleef de droom helder, kon hij er wel woorden voor vinden. 'Ze was heel licht, net alsof ze van een ander soort materie was gemaakt. Licht en warm.'

De sensatie van het droomkind in zijn armen was heel levendig. Hij stond op, er kwam iets hards in de lijnen van zijn gezicht. 'Ik moet het kind ten koste van elke prijs beschermen.'

'Hoe bedoel je?'

Tom keek haar verbouwereerd aan. 'Wat zei ik dan?'

‘Dat je het kind tegen elke prijs moet beschermen. Bedoel je dat meisje?’ Hij staaarde een moment voor zich uit. ‘Dat moet toch wel?’ zei hij tenslotte aarzelend. ‘Eerst droom ik van een kind met kieuwen en de volgende dag valt er eentje voor mijn deur op de grond.’

‘Waarom is het zo belangrijk dat je haar beschermt? Tegen wie of wat?’

Tom kneep in zijn neusbrug om zich te concentreren. De verschijning van de twee gezichten kon hij niet over zijn lippen krijgen. Hij moest iets anders zeggen. ‘Ze is zelf niet alleen een raadsel,’ begon hij langzaam, ‘ze heeft ergens de sleutel van. Van... ik weet niet wat, iets groots, iets enorms...’ Hij zoog zijn adem in en keek Aya met grote ogen aan. ‘Ze draagt het heil van de mensheid in zich!’ fluisterde hij vol ontzag. ‘Er zijn vijanden, die haar niet mogen vinden. Ze is een raadsel dat we moeten oplossen voordat anderen dat doen.’

‘Wat gaan we doen, Tom?’ Dat van die vijanden en heil van de mensheid waren uitspraken die Aya weinig zeiden.

Tom ijsbeerde heen en weer. ‘Moet ik eerst dat raadsel ontcijferen, of moet ik haar ergens heenbrengen waar ze niet gevonden kan worden?’ mompelde hij.

‘Uitzoeken waar ze vandaan komt, denk ik.’

‘Misschien kan jij voorzichtig navraag doen in het dorp?’

‘Tom, je hebt niet geluisterd. Ik ken alle kinderen, alle gezinnen in de verre omtrek, niet één uitgezonderd. Ze is beslist niet van hier.’

‘Toch moet er een aanwijzing te vinden zijn.’

‘We moeten haar spoor terug volgen. Het is het enige aanknopingspunt dat we hebben. Ze komt niet zomaar uit de lucht vallen. Ze moet ouders hebben. Of, als die dood zijn, moet iemand voor haar gezorgd hebben.’

‘Misschien is ze afkomstig van een rondtrekkende kooplieden karavaan?’

‘Dat zou kunnen.’

‘Zou ze een weggelopen slavinnetje zijn?’ opperde Tom.

‘Daar ziet ze niet naar uit. Ik kan bij het dorps hoofd nagaan welke kooplieden onlangs in het dorp geweest zijn. Hoewel...’

‘Wat wou je zeggen?’

‘De laatste tijd vertrouw ik het niet meer zo.’ Aya keek met een frons door de openstaande achterdeur naar buiten. ‘Ik weet niet wat het is, ik heb het gevoel dat we geen navraag naar haar moeten doen. Ik denk dat het beter is dat we niemand iets over haar vertellen,’ Tom. Er schoot me iets te binnen over wat je zei over kooplieden: er komen er steeds minder naar het dorp. Ik heb er feitelijk al een hele tijd geen enkele gezien. Ik denk dat we die kant niet hoeven te zoeken.’

‘Dat is zo,’ gaf hij toe. ‘Ik verkoop al tijden niets meer, ook reparatieopdrachten worden steeds schaarser. En mijn leverancier van metalen en gereedschappen had ik al een tijd geleden verwacht.’

‘De mensen worden armer, Tom,’ merkte Aya bedrukt op.

‘Hoezo?’

‘Op de markt wordt steeds minder verhandeld. De oogsten zijn slecht. Misschien komen er daarom minder kooplieden. Ik kom elk jaar wel een keer bij alle gezinnen aan huis. Steeds vaker kunnen ze me niet betalen. Ik vraag niet veel en mij niet betalen is wel het laatste wat ze willen.’

Er kwam hem opeens een ander schrikbeeld voor ogen.

‘Weet je of er momenteel soldaten in het dorp gelegerd zijn?’

Ze dacht te begrijpen waarom Tom benauwd was. De eerste tijd van zijn ballingschap was hij doorlopend lastig gevallen door de plaatselijke militaire commandant. Het contingent soldaten was na een half jaar uit het dorp vertrokken. Sindsdien kwam er elk jaar alleen een belastinggaarder.

‘Niets gezien of gehoord. Je bent toch nooit meer lastig gevallen?’

‘Ze zijn me heus niet vergeten,’ mompelde hij.

Bedachtzaam streek ze door haar weerbarstige haar. ‘Ik dacht laatst paarden gehoord te hebben, maar toen ik buiten keek was de weg verlaten.’

‘O ja? Als je het gedroomd hebt heb ik het dan zeker ook gedroomd.’

‘Heb jij ook paarden gehoord?’

‘Er is gisternacht een colonne wagens en ruiters door het dorp getrokken. Ik weet niet waar ze heen gingen en of ze er nog zijn.’

‘Tom, ik heb bij geen van mijn patiënten iets gehoord over soldaten. Vanaf dat de belastinggaarder is geweest staat de kazerne leeg. Men klaagt alleen dat er al een hele tijd geen kooplieden zijn geweest.’

‘Zou ze ontsnapt kunnen zijn..? Nee, ze komt niet van die colonne.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik denk dat die juist op zoek zijn naar haar..’ Ook dat klopte niet helemaal. Aya keek hem verontrust aan. Zo onderhevig aan twijfel had ze hem nog niet eerdermeegemaakt. Tom klemde zijn handen om zijn hoofd. Aya legde in een impuls de hare er overheen. ‘Pijn,’ fluisterde hij. ‘Er is een denkbeeld in mijn hoofd, als ik er naar ga graven krijg ik kramp in mijn hersens.’ Ze voelde hem ontspannen.

‘Ik kan er niet over praten,’ zei hij met een vreemde stem, alsof de spieren in zijn gezicht verslapt waren. ‘Ze zijn op zoek, naar iets, ze weten dat er iets moet zijn, maar ze hebben het nog niet gevonden.’

‘Wie zijn “ze”?’

Ze voelde zijn hoofd bewegen in een ontkennend gebaar. ‘Niet vragen,’ mompelde hij. ‘Dan kunnen ze ons horen.’

‘Wat bedoel je? Hier?’

‘In de geest, Aya. Ik ben bang dat onze gedachten opgevangen worden.’

‘Hoe kan dat, Tom? Het maakt me bang.’

‘Vooral gedachten aan... aan dat waar we ons voor verschuilen.’

'Ik denk dat ik het een beetje begrijp, Tom.' Aya haalde diep adem. 'Hoe dan ook, dat kind heeft allereerst verzorging nodig. Ze kan niet lopen en ze is wel over been.'

'Kun jij haar niet beter meenemen?'

'Ik heb het te druk, ik ben nauwelijks thuis en buitendien: ze is voor jouw deur gevallen. Dat scheidt verplichtingen.'

'Ik weet niet zo goed hoe ik met een kind om moet gaan,' mompelde hij. 'Al helemaal niet met een ziek kind.'

'Het is het kind uit je droom!' zei ze streng. 'Houd haar warm, kook voedzame soep en voer haar bij. Ik kom morgen pas weer langs, want ik moet zo dadelijk naar een bevalling. Dat kan de hele nacht wel duren. Het is haar eerste. Het wicht is zelf pas dertien.' Dat laatste gromde ze vol weerzin. 'Het is pervers dat meisjes zo jong uitgetrouwde worden.' Ze rommelde in haar tas. 'Doe haar in bad,' adviseerde ze terwijl ze hem een zakje kruiden en een potje zalf gaf. 'Ze is nogal vies. Morgen kom ik weer naar haar kijken. Van deze kruiden moet je thee voor haar maken.'

Ze beende in zichzelf mompelend weg. Tom keek haar vanuit de voordeur na. In de trillend hete lucht leek ze wel een djinn die voor zijn ogen oploste. De stoffige weg was vrijwel verlaten; ver weg staken een paar buffels over. De mensen werkten op het land; voor de kinderen was het nog te heet om op de weg te spelen. Tegen de tijd dat de zon onderging zou het drukker worden. Met een ongerust gevoel bleef hij in de deuropening staan en keek naar het slapende kind. 'Je bent mijn leven binnengevallen en ik zal weten wat dat te betekenen heeft,' mompelde hij, voorvoelend dat het geen lichtvaardige beslissing was, dat er moeilijkheden op komst waren. Hij sloot de voordeur; zoals gebruikelijk schoot de kat op het laatste nippertje naar binnen, zodat hij geschrokken de dichtvallende deur moest tegenhouden.

'Ellendeling,' foeterde hij het beest uit. Die keek hem met half geloken ogen aan, sprong op het bed en krulde zich luid spinnend op. Tom keek het even aan, zuchtte en slofte naar het achterhuis. Van een plank pakte hij een kookpot en greep een paar bosjes groenten uit een mand bij de deur. Vanuit een porseleinen kraan aan het betegelde fornuis tapte hij heet water. Hij vulde de pot met gesneden uien, groenten en knollen, een paar handjes linzen en rijst en zette hem op de kookplaat. Met zijn gedachten ver weg pompte hij water omhoog naar een bassin bovenin het fornuis. In de vuurmond deed hij een paar houtblokken; er waren nog voldoende gloeiende kolen zodat hij geen nieuw vuur hoefde te maken. Terwijl hij op een krukje wachtte tot de soep kookte en het badwater warm werd, verzorgde hij de beet in zijn hand.

Via een bamboe gootje vulde hij een houten badkuip achter een gordijn en bracht het op temperatuur door er koud wateruit een emmerbij te mengen.

Toen de kat hem de voorkamer in zag komen, maakte hij het meisje wakker door met een pootje op haar oogleden te tikken.

Ze kwam traag tot zichzelf en rilde even; waarschijnlijk was ze koud van de nachtok. Haar lichte ogen dwaalden rond alsof ze niets scherp kon waarnemen. Hij schoof een hand onder haar schouders om haar in een zittende houding te helpen. Ze was helemaal slap, hij moest haar overeind houden terwijl hij moeizaam met zijn vrije hand de jurk over haar hoofd schoof. Hij hield zijn adem in van de inspanning om haar niet te bezeren terwijl hij haar optilde, maar kon niet vermijden dat haar gewonde voet vrij kwam hangen. Ze piepte en kneep haar ogen dicht van de pijn.

Hij droeg haar naar achter en legde haar in het warme water. Zodra ze het water voelde kreunde ze, zo te horen niet van pijn, maar van genot. Hij kon haar in zijn armen voelen ontspannen.

‘Wat is ze mager, haar heupen steken gewoon als vleugels uit, je kunt alle ribben tellen,’ mompelde hij. Hij zag nu voor het eerst dat ze een zachte, zilverige pels had, die op haar armen en benen was afgeschoren. Verlegen wendde hij zich af, niet gewend om zo onverbloemd naar een naakt kind te kijken en ging naar buiten om de jurk eens goed te bekijken. Het was een vod, van grofgeweven stof, nogal versleten. In een opwelling gooide hij het ding in het fornuis. Ja, dat is goed en wel, maar wat moet ze dan aan? bedacht hij zich net iets te laat. Er zat niets anders op om haar een hemd van zichzelf geven.

In de voorkamer rommelde hij in zijn kist, waaruit hij na even zoeken een geborduurd wit hemd tevoorschijn trok, dat in andere streken de dracht is van mannen die trouwen. Hoofdschuddend bekeek hij het nooit gedragen kledingstuk en pakte naaigerei uit de kist. Hij ging in de open achterdeur zitten waar hij goed licht had en begon het lange hemd in te nemen tot een soort jurkje. Het naaiwerkje werkte kalmerend. Hij knipte de overtollige stof af langs de nieuwe naden en bekeek met enige trots zijn creatie.

De kat kwam hem halen.

‘Is ze wakker?’ Hij was elke keer weer verrukt over de band met zijn huisdier. Achter het gordijn lag het meisje hem aan te kijken vanuit het bad. Na enige aarzeling liet Tom een paar druppels zelf gemaakte haarzeep uit een kruikje op zijn hand lopen en begon haar lange haar te wassen. Ze schrok even, maar liet hem toen gelaten begaan. Het was zo ook wel duidelijk dat het geverfd was: de natte strengen gaven zwarte strepen af op haar schouders.

Langzaam wendde ze haar gezicht af en toonde hem daarmee ongewild drie roze, flauw gebogen... striemen leken het wel, schuin onder haar oor, in het zachte deel tussen haar kaak en nek. Maar het waren geen littekens.

Hij draaide haar hoofd en sloeg het haar aan de andere kant terug; ja, daar zaten er ook drie, precies hetzelfde.

Hij hield zijn adem in. Weer die ruk aan zijn hersenen. De boodschap was duidelijk, wanhopig duidelijk zelfs: kom! Maar in vredesnaam: wáár moest hij komen? Het gevoel van urgentie ontstak een onrust in hem die bijna niet te hanteren was. Hij had al zijn zelfdiscipline nodig om weer te kunnen functioneren. Pas toen het alarmerende gevoel wegebde kon hij verder gaan. Zachtjes masseerde hij haar hoofdhuid en zorgde ervoor dat er geen zeep bij die geheimzinnige spleten kwam. Hij spoelde het zwart geworden schuim uit met vers wateruit het fornuis.

Ze keken elkaar aan, het meisje en de man. Hij schraapte zijn keel. 'Wie, of wat ben je?'

Ze antwoordde niet. Haar blik werd onweerstaanbaar naar de soeppot getrokken, die voortreffelijke geuren stond te verspreiden. De honger straalde van haar af. Het antwoord op zijn dringende vraag moest nog even wachten, zoveel was wel duidelijk. Hij schepte een kom vol en bracht die haar, met een stuk brood. Hongerig at ze alles op. Vragend reikte ze hem de lege kom aan. Na een paar keer opscheppen vond hij dat ze voorlopig genoeg had gegeten. Ze moest er geen buikpijn van krijgen. Hij tilde haar uit het afgekoelde bad en droeg haar, druipend en wel, naar het bed in de voorkamer, waar hij haar met een zachte doek afdroogde. Intussen dacht hij na, met van inspanning gefronste wenkbrauwen: die telepathische oproep hield duidelijk fysiek verband met het kind. Als hij haar met twee handen tegelijk aanraakte zinderde de noodzaak door hem heen. Het antwoord op het raadsel moest te vinden zijn als hij maar eenmaal wist waar ze vandaan kwam, stond hij zich te bedenken, terwijl hij haar het geïmproviseerde jurkje over het hoofd trok. Ze keek met grote ogen naar de geborduurde versieringen en bevoelde voorzichtig de fijne stof. Een echt vrouwtje, moest hij ondanks zijn spanning glimlachen, zo jong als ze is. Hij schatte haar op tien of elf, al was ze lang voor die leeftijd, zeker vergeleken met de dorpskinderen. Ze kon ook wel twaalf of veertien zijn, dacht hij bij nader inzien. Haar uitgeteerde lichaam vertoonde echter nog niet de kenmerken van een vrouw.

Verlegen door wat ze bij hem opriep vergat hij alles wat hij daarnet had bedacht. Hij begon de nat geworden verbanden om haar ellebogen, knieën en enkel af te wikkelen. Hij smeerde nieuwe zalf op de wonden en verbond ze met de laatste droge stroken van zijn opgeofferde hemd.

'Mag ik nog wat eten?' vroeg ze timide. Hij schrok van het onverwachte, hoog zingende geluid. Eigenlijk had hij er niet eens op gerekend dat ze zou kunnen praten, of dat hij haar zou kunnen verstaan.

'Ja natuurlijk,' mompelde hij schor en stond gehaast op.

'Heb ik het goed gehoord?' mompelde hij terwijl hij naar het achterhuis liep. 'Ze spreekt Dorisch, maar de intonatie is...' vergeefs trachtte hij haar tongval

thuis te brengen, ‘...ouderwets lijkt het wel. Haar stem zingt als een wijnglas waar je met een natte vinger over de rand strijkt. Zo’n stem heb ik nog nooit eerder gehoord.’

Terug bij het bed gaf hij haar een nieuwe kom soep met een snee brood, die ze net zo gretig opat als de vorige.

‘Straks kun je meer krijgen, niet teveel ineens.’ Hij zette het brood opzij. ‘Zo, nu zullen we eens bedenken wat we moeten doen.’ Hij keek haar aan. ‘Waarom waren je haren eigenlijk zwart geverfd?’

Ze schrok. Zenuwachtig bevoelde ze haar fijne haar, dat lichtblond bleek nu de verf er grotendeels uit was gespoeld. Het antwoord liet zich ook zo wel raden: temidden van een bevolking met uitsluitend zwart haar springt een kind dat zo blond is er net zo uit als een albino. Kennelijk was het de bedoeling geweest dat ze zo min mogelijk op zou vallen. De bedoeling van wie? Antwoord op die vraag zou veel verduidelijken.

Overvallen door een plotselinge vlaag van onrust sprong hij op, rende naar de deur, rukte hem open, keek links, keek rechts. Hij voelde zich tamelijk belachelijk: de weg was leeg, in het veld tegenover hem viel ook niets te bespeuren dat er niet moest zijn. Hij wilde net weer naar binnen gaan toen hij ver weg een rijtje dieren de weg zag oversteken. De hitte maakte dat het leek of ze door de glinsterende lucht zweefden. Verbeelde hij het zich of waren het ruiters? Het waren geen kamelen of dromedarissen, die liepen heel anders en hadden langere poten. Turend vanonder zijn hand zag hij de laatste schim verdwijnen. De klem in zijn zonnevlecht was veelbetekenend: zijn lichaam maakte zich op voor de strijd.

Hoofdschuddend ging hij op het bed zitten. ‘Jij bent echt niet van hier. Jij komt uit een andere wereld. Een waterwereld. Ik kan het aan je zien.’

Ze wilde wat zeggen, maar stokte.

‘Ik heet Tom, je hoeft niet bang te zijn,’ fluisterde hij geruststellend.

‘Ik weet niet wie ik ben,’ zei ze zachtjes. ‘Ik viel. Van daarvoor kan ik me niets herinneren.’ Ze huiverde. ‘Er was een gezicht achter me met zwarte ogen. Hij keek een andere kant op, ik kon wegrennen.’

Zie je wel!

Tom verschoot van kleur. Het meisje had niet in de gaten hoe haar mededeling hem had geraakt. ‘Dat ding dat ik aanhad, heb ik gevonden,’ ging ze verder. ‘Het hing te wapperen. Ik zag dat andere kinderen zo’n ding droegen, daarom heb ik het gepakt.’

Tom besloot niet te laten merken dat hij dat gezicht ook had gezien. ‘Zo’n kledingstuk noemen we een jurk,’ zei hij schor.

‘Jurk?’ Ze proefde het woord: ‘Ik wist dat... die jurk niet van mij was. Maar

niemand heeft me hem zien pakken. Dat is eigenlijk wel gek...' Ze keek met een frons boven haar neus voor zich uit. 'Ik rende daar, er waren andere mensen, ze zagen me niet.' Ze keek hem verwonderd aan: 'Of deden ze alsof? Doen mensen of ze elkaar niet zien?'

Hij schudde zijn hoofd.

'Ik was bang dat ze naar me zouden kijken. Ik rende hard weg, ik dacht dat iedereen me wilden pakken. Maar ik was zo moe. Toen struikelde ik.' Ze begon zachtjes te huilen.

Tom wist niet wat hij daar mee aan moest; om wat te doen te hebben bracht hij de lege soepkom naar achteren. Uit de voorkamer bleven hartverscheurende snikken komen. Er klonk zo'n verlatenheid in door dat hij terugkeerde. Toen hij haar vastpakte flitste weer die boodschap door zijn zenuwen, maar deze keer schonk hij er geen aandacht aan. Ze kroop tegen zijn borst en hilde het hart uit haar lijf. Dat was een onbekende sensatie voor hem. Er had nog nooit iemand zo fysiek bescherming bij hem gezocht, laat staan een kind.

Geleidelijk bedaarde ze in zijn armen. Ze zuchtte diep en beverig, viel toen pardoes in slaap. Hij legde haar zachtjes neer op het bed en trok de dunne sprei over het magere figuurtje. Hoofdschuddend ging hij naar het achterhuis. Lang stond hij in de deuropening naar de snel donker wordende hemel te staren. Geleidelijk zakte het oproer in zijn binnenste. Met een zucht sloot hij de deur, maakte een bed op in de achterkamer en probeerde te slapen. Hij woelde onrustig om en om op de harde mat, tot hij in een koortsachtige sluimer raakte. Hij droomde van zijn initiatie tot gezelschap in de Keizerlijke Loge. Zijn mentor leidde hem geblinddoekt naar de huistempel van de keizerlijke burcht, waar hij een wake van drie dagen moest houden. Toen de hoge bronzen deuren achter hem dicht bonden, knielde hij voor een beeltenis met zwarte ogen. Zijn eigen gezicht.

Met een schreeuw schoot hij overeind. Zijn keel deed zeer en in zijn oren klonk de brul nog na. Zo was het helemaal niet gegaan! Ze waren niet geblinddoekt de tempel ingegaan. Alleen het geluid van de sluitende deuren klopte. Ze waren met vier geweest en hadden slechts één nacht, voorover liggend op de grond, gewaakt. Hij dronk wat water, ging kijken of het meisje nog sliep en probeerde weer in slaap te komen.

De kat kwam hem wakker maken door geduldig zijn gesloten ooglid te likken tot hij zich bewoog. Slaapdronken stommelde hij naar voren, waar hij in het schemerduister van de kamer de zittende gedaante van het meisje ontwaarde. Ze maakte duidelijk dat ze moest plassen. Half slapend bracht hij haar een aardewerken kom die ze als po kon gebruiken. Hij smiet hem buiten de deur leeg en ging weer liggen. Hij was zo moe.

Tegen de ochtend werd hij met een schok wakker van geluiden van galopperende paarden die hij in zijn droom dacht te horen. Toen hij verontrust buiten ging kijken was de late nacht duister en stil.

Hij voelde zich lamlendig, had helemaal geen zin om de werkelijkheid van de dag tegemoet te treden. Dat vreemde kind lag hem zwaar op de maag. Ze bracht onrust met zich mee, gevaar. Toen hij bij haar ging kijken verzachtte zijn gemoed. Ze lag diep in slaap en zag er kwetsbaar, bijna onwerelds uit.

Hij had de hele dag niets anders te doen dan af en toe het meisje te helpen en eten te geven. Er kwam niemand met kapot huisraad of gereedschap om te laten repareren, waar hij aan de ene kant wel dankbaar voor was nu hij het vreemdelingetje tot gast had. Aan de andere kant was het de zoveelste dag zonder klanten. Niet uit het dorp en niemand van langs de weg. Het was niet normaal in deze tijd van de oogst. Zou het betekenen dat het land in oorlog was? Dat hij daarom telkens soldaten dacht te zien of te horen? Hij wist het niet. Hij had ook geen animo om het dorp in te gaan om het te vragen. Een grote weerzin bekreep hem zelfs als hij er over dacht om zijn huis te verlaten. Nee, hij hield de voordeur stijf dicht met de balk ervoor. Aya wist wel hoe ze achterom binnen kon komen.

Hij maakte een rijstschotel klaar en bakte wat graankoeken. Het brood was op en hij wilde niet het hele eind naar de bakker lopen. Hij voelde zich eenzamer dan ooit. Hij kon met niemand zijn ongerustheid delen. Zelfs de kat was weg. Aan het eind van de middag riep het meisje hem. Hij stond net op het erf te turen naar de vreemd rode zon. Afwezig liep hij naar de voorkamer. Ze zou wel weer honger hebben of haar behoefte moeten doen. Hij had gelijk in beide veronderstellingen. Ze at gretig van de rijstschotel, wat hem plezier deed, want hij was redelijk tevreden over zijn kookkunst. Zelf nam hij ook wat.

Ze zaten net te eten toen er op de voordeur werd geklopt. Geschrokken zaten ze samen naar de deur te kijken. Er werd gebonsd en aan de klink gerammeld. Met kloppend hart zette Tom zijn kom op de grond, trok snel de sprei over het meisje heen, dat zich met grote schrikogen onzichtbaar probeerde te maken tussen het bed en de muur.

‘Wie daar?’ riep hij, boos van angst. Een onverstaanbaar antwoord maakte hem in zoverre wijzer dat het een man was die voor de deur stond.

‘Ik versta je niet!’ brulde hij terug. ‘Ga weg!’

Het bleef even stil. Toen klonk er duidelijk verstaanbaar door de kier tussen de deur en de deurpost: ‘Kunt u open doen? Mijn wagen is stuk. Het wiel is gebroken. Ze zeiden dat u het kunt repareren.’

Automatisch stond Tom op om de deur openen. Plotseling realiseerde hij zich dat de stem Dorisch had gesproken in plaats van het plaatselijke dialect!

‘Vandaag niet,’ riep hij terug. ‘Ik ben ziek.’

‘Alstublieft, ik moet verder. Doet u even open. Mijn wagen staat in de weg. Kunt u niet toch even komen?’

‘Ik heb de driedaagse koorts. Kom niet dichterbij, anders krijg je het ook.’

Dat moest afdoende zijn. De driedaagse koorts was berucht besmettelijk.

Tot zijn grote opluchting hoorde hij stappen zich verwijderen. Met zijn oor bij de kier hoorde hij het kraken van leer, gevolgd door hoefslagen van paarden. Ruiters! Dat konden alleen maar soldaten zijn! Bleek om zijn neus ging hij rechtop staan en wiste zich het koude zweet van het voorhoofd. Er waren dus toch soldaten in het dorp! En ze waren kennelijk naar iets of iemand op zoek. Zenuwachtig ijsbeerde hij heen en weer. Waren die soldaten voor hem of voor het meisje gekomen? Of hadden ze echt panne met een wagen? Dat kon natuurlijk ook nog. Aan de andere kant, als ze speciaal voor hem waren gekomen hadden ze geëist om binnen te komen, desnoods de deur ingebeukt. Uit het feit dat ze hem met een smoes uit zijn huis wilden krijgen kon hij afleiden dat ze wel iets zochten, maar het niet specifiek op hem hadden voorzien. Waar zouden ze achteraan zitten? Toch het meisje?

Hij besloot af te wachten. Zolang ze niet kon lopen kon hij weinig doen.

De late middag vergleed naar de avond. De zon was roder dan ooit: er hing een stofnevel in de lucht. De hitte was ongewoon drukkend, geluiden klonken gedempt. Zou er een aardbeving komen? In deze kustvlakte van klei en zand kwamen volgens hem geen aardbevingen voor. Een stofstorm dan? Dan had hij uren van tevoren al donderkoppen moeten zien groeien. Daar was hem niets van opgevallen. Toch was hij er niet gerust op.

Eigenlijk had hij verwacht dat Aya nog voor donker langs zou komen. Toen het laatste licht uit de hemel week gaf hij de hoop op. Hij scharrelde wat rond in zijn huis bij het licht van enkele olielampjes, verzorgde het meisje, dat na elke maaltijd in slaap viel, en ging uiteindelijk ook naar bed. Het was heet in huis, de wind bleef weg. Onrustig draaide hij zich om en om.

Midden in de nacht voelde hij de aarde onder zich golven. Buiten ruisten bomen in de doodstille lucht, op de planken aan de wanden rammelden voorwerpen. Een diep gerommel passeerde onder hem door.

Stijf van spanning lag hij in bed, gereed om bij het geringste geluid of beweging naar buiten te stormen.

Opgelucht hoorde hij een kip in het hok zachte geluidjes maken. Dan kwam er vast niet nog een schok. Dieren bleven altijd stil tot het gevaar geweken was.

Een bons gevolgd door trippelende stapjes vertelden hem dat Alex binnen was gekomen door het raam. Nu wist hij zeker dat het aardbevingsgevaar voorbij was.

De snorrende kat draaide zich een lekker plekje tussen zijn benen.

Tom droomde van paarden in de nacht met lange blonde manen.

Niet ver van het dorp was een steile helling van de aardlagen eronder

afgegleden en in het water van een groot kratermeer gestort.

In de heldere nacht glansden blootgekomen juwelen in het sterrenlicht.

De Aarde bereidde zich voor op de dingen die moesten gebeuren.

Hoog in de ionosfeer roerden zich elektrische wezens.

De spanning liep plaatselijk ver op,

zware onweerstormen lagen in het verschiet.

Ver daarbuiten toefden donkere bewustzijnsvormen, in afwachting.

Zij wachtten al zo lang. Sommige hadden zelfs geen thuisplaneet meer.

Een veilig heenkomen... ergens

TOM OPENDE ZIJN OGEN en was meteen klaarwakker. Een lichtgrijs vierkant waar het raam zat vertelde hem dat de dageraad op handen was. Buiten ritselden de palmen in de gestage oostenwind die terug was gekomen. Het enige andere geluid was het spinnen van Alex.

De aardbeving vannacht! Die had iets los gemaakt. Hij had het in zijn droom gezien. Opwinding woelde in zijn bloed. Er was een schat te winnen, ergens. Het meisje had ermee te maken...

Naarmate hij ermeer aan probeerde te denken vervaagde de droom. Er waren andere dingen die zijn aandacht vroegen. Geluiden. Geruisloos stond hij op. Had hij nou wel of niet paarden gehoord? Ergens op een erf kraaide een haan. Andere begonnen te antwoorden.

Op zijn tenen sloop hij naar de voorkamer om bij zijn gastje kijken. Ze sliep. Haar mond stond een beetje open, ze zag er ontspannen uit. Hij opende de voordeur op een kier en keek de weg af. Geen mens of dier te zien. Zag hij het goed of hing er nog wat stof in de lucht verderop? Stof dat was opgeworpen door ruiters? Onrustig sloot hij de deur en deed de balk er weervoor.

Terwijl hij zich op het achtererf waste dacht hij na. Dit kon zo niet langer doorgaan. Als die soldaten nog eens langs kwamen en zich naar binnen zouden forceren... Het leek hem beter om het kind ergens anders te verbergen. Hij was de meest voor de hand liggende verdachte, alleen al omdat hij er anders uitzag en een balling was. Maar waar? Aya wilde haar niet hebben... Als hij haar verborgen wilde houden zou hij zichzelf met haar moeten verbergen.

De conclusie van zijn gedachtegang beviel hem allerminst. Toch pakte hij uit zijn kist een beduimelde kaart, die hij zelf getekend had. Hij vertoonde scheuren langs de vouwen door de talloze malen dat hij hem opgevouwen en na enige tijd teleurgesteld weer opgevouwen had.

Waar kon hij heen met dat kind? Waar zouden ze veilig zijn voor soldaten? Een grot? Een afgelegen ravijn? Zolang er water was...

Het was lang geleden dat hij zo over de kaart gebogen had gezeten. Er klopten sommige dingen niet van, merkte hij tot zijn ergernis. Hij begon wijzigingen in te tekenen, maar het papier was zo versleten dat hij besloot een hele nieuwe kaart te maken, een grotere, waar ook meer van de omgeving op kon. Zijn kennis van de streek waar het dorp lag was behoorlijk uitgebreid sinds hij de kaart had gemaakt.

Het was een precies werkje, waar hij ondanks zijn onrust van kon genieten. Ook de nieuwe kaart bood geen soulaas: hij kon geen plekje in de omtrek aanwijzen waar ze zich voor zoekende soldaten zouden kunnen verbergen. Hij ging staan en keek somber naar de kaart. Was er wel een plek waar ze zich voor de gezichten konden verbergen? Buiten dit huis? Hij had de indruk dat de spreuk die hij had uitgesproken en die hij voortdurend vernieuwde, hen daadwerkelijk verborg. Of zou het goede gezicht het kwade zo bezig houden dat het geen gelegenheid had om te verschijnen? Hij wist het niet. In ieder geval was het meisje niet door hem opgemerkt. Het gezicht was dus niet alziend. Ze was aan komen rennen vanuit het midden van het dorp. Voor een antwoord op de vraag waar dat kind vandaan kwam leek het hem logisch eerst daar te gaan zoeken. Hij moest bij die gedachte verschrikkelijk gapen. Peinzend bestudeerde hij de tekening. Er ontbrak nog heel wat aan. Juist van de noordkant van het dorp wist hij weinig. Zou hij een kijkje gaan nemen? Weer stond hij te gapen, hij kreeg zijn mond bijna niet meer dicht.

Hij stak zijn hoofd om de hoek van de doorgang naar de voorkamer. Hij kon wel even weg, het meisje sliep nog wel een tijd door.

Langs smalle paadjes, tussen ommuurde erven en tuinen, wandelde hij in de richting van het dorpsmidden. In de huizen hoorde hij mensen en dieren scharrelen, rammelend vaatwerk, kinderen die slaperig iets vroegen, hoge vrouwenstemmen, getok van kippen, gekraai van hanen. Rook van kookvuurtjes zweefde tussen de huizen. In het centrum van het dorp lagen in twee grote poelen buffels in de modder te dommelen. Bij een groot, open gebouw, meer een dak van palmladeren op palen, waar de dorpsraad bijeen kwam en waar de markt werd gehouden, was nog niemand te zien. Er naast stond de woning van het dorps hoofd: een aan elkaar gebouwd groepje lemen verblijven, sommige met steile daken van palmladeren, andere met een plat dak waar wasgoed hing te drogen. Hij hoorde stemmen en kon ruiken dat er op houtvuur vlees werd geroosterd. Daar weer naast stond een groot vierkant gebouw van leem met een plat dak en een uitkijktoren: de oude kazerne. De muren waren vers wit gekalkt: een veeg teken. Hij besloot erachter te gaan kijken of er ook paarden stonden.

Langs een smalle weg tussen hoge, eeuwig bloeiende bougainville trok hij in een boog rond het plein. Het weggetje kronkelde en splitste zich enkele keren, waardoor hij steeds verder van zijn doel af raakte. Na enig ronddwalen kwam hij in een stuk van de oase dat hij niet kende. Er stonden weinig huizen, veel dadelpalmen en er was een kleine poel die stil lag te glanzen in het ochtendlicht. Nieuwsgierig wandelde hij verder, mentaal de weggetjes en bebouwing in zijn geheugen markerend om straks op zijn kaart aan te tekenen. Hij had er niet aan gedacht om papier en stift mee te nemen om schetsen te kunnen

maken. Vreemd eigenlijk dat hij in dit stuk van het dorp niet bekend was. Er was bij nader inzien ook weinig dat de moeite waard was om naar toe te gaan. Een open strook in de begroeiing bleek de oude hoofdweg te zijn. Verderop herkende hij het hoge dak van het gemeenschapshuis aan het plein. De brede weg zag er ongebruikt uit, er stond verdord gras en er waren geen verse sporen in het zand te bespeuren. Hij stond in dubio, zou hij verder gaan of...? Gapend ging hij er even bij zitten.

Een vleugje mestgeur herinnerde hem er aan dat hij had willen kijken of er paarden achter de kazerne stonden. Een beetje duizelig stond hij op en kuierde langs de oude weg richting dorpsplein. Het aanvankelijke doel van zijn speurtocht was hij vergeten. Een zijweg voerde hem achterlangs een rijtje stallen en schuren. Tussen de gammele bouwwerken door kon hij een glimp opvangen van de stallen bij de kazerne. Er stonden enkele wagens en in een kraal liepen muil dieren. Er waren geen rijpaarden bij, zo te zien. Geen paarden, geen soldaten. Als er kwartiermakers waren gekomen om de kazerne in orde te maken voor de komst van soldaten, moest hij echt uit het dorp verdwijnen.

Via een grote omweg, die hem niet wijzer maakte, kwam hij terug op zijn eigen achtererf. In zichzelf mompelend maakte hij een ontbijt van pap, fruit en gekookte eieren klaar. Toen hij met een zwaar beladen blad in de schemerige voorkamer kwam zat het meisje rechtop in bed.

‘Ik rook het eten,’ verklaarde ze verlegen. ‘Ik heb al...’ met neergeslagen ogen wees ze naast het bed.

‘Wel wel,’ lachte Tom, ‘je hebt goed je best gedaan.’ Hij zette het blad met eten op het bed en ging de po buiten legen. Tom stond net met een opgeruimd gemoed de ontbijtboel af te wassen toen er op de deur werd gebonsd. Hij sloop naar de voorkamer en riep met een schorre stem: ‘Niet binnenkomen! Ik heb de driedaagse koorts!’

‘Wat zeg je?’ klonk een bekende stem aan de andere kant.

‘Aya!’ Gehaast liet hij haar binnen. ‘Waarom kom je aan de voordeur?’

‘Tom!’ fluisterde ze, terwijl ze door de deuropening glipte. ‘Ze zoeken iets. Ze rijden overal rond! Soldaten bedoel ik. Ze hebben mijn hele huis overhoop gehaald. Hoe is het met...?’ Haar spraakwaterval, van de consternatie een octaaf hoger dan normaal, stakte toen ze het meisje in bed zag zitten.

‘Pfff,’ zuchtte ze opgelucht en liet zich op het bed vallen. ‘Man, doe die deur dicht,’ snauwde ze tegen Tom. Tegen het kind kirde ze: ‘Gaat het al weer beter? Heb je al gegeten? Doen de wonden nog pijn? Wat een mooi hemd heb je aan. Tom!’ riep ze weer streng. ‘Geef je haar wel genoeg te eten? Geeft hij je wel goed te eten?’ weer tegen het meisje.

‘Houd nu even je mond!’ beet Tom haar toe, bitser dan hij bedoelde. ‘Zijn er soldaten in de buurt?’

‘Schreeuw niet tegen me!’

‘Aya, als je blijft, is het veilig buiten?’

‘Nee, ze zijn nu in de kazerne. Ik ben achter hen aan gegaan.’

‘Wat dapper van je,’ zuchtte Tom. ‘Dan heb ik ze net gemist.’

‘Gemist?’

‘Ik ben gaan kijken of er paarden stonden bij de kazerne. Die waren er niet. Ik heb wel wagens en muilieren gezien. Hoeveel waren er?’

‘Hoeveel?’

‘Hoeveel soldaten waren er!?’ herhaalde hij zijn vraag op heftige toon.

Ze keek beteuterd. ‘Eh, dat weet ik niet. Het waren er wel veel.’

‘Laten we er maar van uitgaan dat ze straks doorgaan met huiszoekingen.’

‘Ze weten toch dat je hier woont? Ik denk dat ze iemand anders zoeken.’

‘Dat zou kunnen. Het gekke is, ze probeerden gisteren binnen te komen met een smoes over een gebroken wiel. Als ze mij echt hadden willen arresteren hadden ze dat kunnen doen, desnoods hadden ze de deur uit zijn hengsels getrokken. Je hebt gelijk, ze zijn op zoek, maar niet naar mij.’

‘Wat deed je toen ze aanklopten?’

‘Ze spraken Dorisch. Dat waarschuwde me. Ik riep door de deur dat ik de driedaagse koorts had. Toen gingen ze weg.’

‘Hm. Heel plausibel. Ik heb drie patiënten met de driedaagse.’

‘Denk je dat ze hier wegblijven als jij op de voordeur schrijft dat het in dit huis heerst?’

‘De meeste mensen zijn als de dood om het ook te krijgen. Ik zal het meteen doen.’ Ze haalde krijt uit haar tas, ging naar buiten en tekende een aantal symbolen op de voordeur.

‘Dank je, dan zijn we vandaag misschien nog veilig. Morgen niet meer, ben ik bang. Ik denk er sterk over om weg te gaan.’

‘Weg? Je bedoelt, voorgoed?’ Ze stak haar hand naar hem uit. Hij nam die tussen de zijne, terwijl hij op zijn hurken naast haar ging zitten.

‘Vorgoed, voorgoed...’ mompelde hij. ‘In ieder geval enige tijd.’

‘Wil je haar ergens verbergen? Of... echt helemaal weg?’

‘Ik maak al jaren plannen om hier vandaan te komen, Aya. Weg uit Doran, misschien zelfs terug naar Atlantïë, of naar Europa, naar Paris. Maar telkens ging het weer wat beter, dan verdiende ik een tijdje goed...’

‘Waar wil je dan heen?’ herhaalde ze haar vraag toen hij niets meer zei.

Hij haalde met een rukkerig gebaar zijn schouders op. Frustratie maakte dat hij zich maar met moeite kon beheersen. Het liefst zou hij brullend naar buiten rennen om de soldaten net zo lang te lijf te gaan tot of zij of hij dood waren.

‘Ga zitten, Tom,’ zei Aya. Inwendig was ze alles behalve rustig, maar dat liet ze niet merken. Alleen kalmte kon Tom nu helpen.

Hij schokte met zijn schouders, alsof het hem allemaal niets meer kon schelen en ging weer naast haar zitten. Hij haalde een paar keer diep adem, tot onderin in zijn buik, tot de opwindning was afgevoeld.

‘Ik weet het niet,’ wist hij eindelijk uit te brengen. ‘Er zitten vast in elk dorp soldaten.’

Dat leek haar ook. Deze oase was de laatste bewoonbare plek voor de wildernis begon. Als er hier al zoveel soldaten waren zouden ze er in dichter bevolkte streken zeker zijn. ‘Enne...?’ ze wees met haar hoofd naar het meisje.

Somber schudde hij zijn hoofd. ‘Zolang ze niet kan lopen kan ik nergens met haar heen. Als die soldaten werkelijk in alle huizen gaan zoeken, is ze nergens in het dorp veilig.’

‘Nee, dat denk ik ook niet,’ beaamde Aya. Ze dacht ingespannen na. ‘Tom, zouden ze haar hier blijven zoeken als jij er vandoor gaat?’

‘Je bedoelt dat ze dan achter mij aangaan en ze het meisje niet meer in het dorp zoeken?’

‘Ja, zoiets.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat is niet logisch. Ik weet vrijwel zeker dat ze niet mij moeten hebben.’ Met zijn hoofd in zijn handen zat hij een tijdje naar de grond te staren. Hij keek op toen hem iets inviel. ‘De soldaten zijn al bij jou geweest, hè?’

‘Ja, ze zochten duidelijk een persoon; ze keken alleen op plaatsen waar ik iemand zou kunnen hebben verstoppt.’

‘Dan zou ik haar naar jou toe kunnen brengen.’

‘Ga je er van uit dat ze nergens twee keer zullen zoeken?’

‘Het is een risico, natuurlijk. Als ze bij mij blijft zullen ze haar zeker vinden.’

‘Goed, breng het kind maar bij mij, als het donker is.’

Ze lag al een tijdje te luisteren, vaag verbaasd dat ze zich zo wakker voelde, voor het eerst sinds ze zich kon herinneren. De nieuwe gewaarwording betekende ook dat ze zich bewust van zichzelf was. Ze keek naar haar verbonden armen die uit de wijde mouwen van het verkreukelde hemd staken. Ze streefde de zachte pels op haar buik en besefte dat die net zo bij haar hoorde als haar... als bijvoorbeeld haar neus en oren. Ze begreep niet waarom de vacht van haar armen was verwijderd, ze kon zich ook niet herinneren hoe dat gebeurd was. ‘Ik heet Alante,’ zei ze plotseling tegen de ruggen van de twee mensen die op de grond voor haar bed zaten. Ze wist niet waarom, het leek belangrijk dat ze haar naam vertelde.

‘Kindje!’ riep de vrouw blij. Aya heette ze, dat kon ze zich herinneren. Ook de man die zo lief voor haar zorgde en Tom heette, keek verrast om. ‘Je bent wakker en nu weten we ook je naam. Dat is een hele vooruitgang. Laat me je

armen eens zien.' Al pratend had de vrouw haar intussen een knuffel gegeven en beide ellebogen gecontroleerd, waarbij ze haar vrolijk aankeek. Alante voelde zich blij worden, een gevoel dat ze niet kende.

'Dat gaat de goede kant op. Nu je knieën.... dat ziet er ook goed uit. Je enkel... die is nog een beetje dik. Doet het pijn als ik erop druk?' Alante vertrok haar gezicht en schokte met haar been. 'Die heeft nog even tijd nodig.'

'Alante zei je?' vroeg Tom, die er een gezicht bij trok of dat een probleem was. Ze knikte, opeens bedrukt dat haar naam bij haar weldoener iets opriep dat niet aangenaam was. Ze kon er toch niets aan doen dat ze zo heette?

'Dat is geen naam die hiervoorkomt. Hij lijkt me meer..'

Aya porde hem in zijn zij. 'Zit niet zo te bazelen. Haal wat te eten en te drinken. Moet je plassen?' Dat was tegen haar. Verschrikt knikte ze. Ja, ze moest ontzettend nodig.

Even later kwam Tom terug uit de keuken met kommen soep en graankoeken. Het water liep haar in de mond. Hij kon zo lekker koken, ze smulde van alles wat hij klaar maakte. Ook al had ze pas nog ontbeten, ze at met smaak drie kommen soep leeg.

'Vertel eens wat meer over jezelf. Waar woon je, kun je ons dat uitleggen?' vroeg Aya. Ze gaf haar lege kom aan Tom, die het blad met servies naar achteren bracht.

Alante had zich ook al afgevraagd waar ze vandaan kwam. Ze schudde haar hoofd.

'Weet je niet waar je woont? Waar kwam je vandaan toen je hier langs rende?'

'Ik weet het niet,' zei ze timide. Ze fronste haar fijne wenkbrauwen in een poging zich iets te herinneren. Ze keek om hulp naar Tom, die weer op de grond was gaan zitten, maar hij zag de vraag in haar ogen niet.

'Weet je soms helemaal niets meer?'

Alante keek Aya gepijnigd aan. Ze deed zo haar best... Er kwam een gedachte boven drijven. Haastig zei ze: 'Toch wel. Dat ik op moet passen dat ze me niet zien. Niemand mag weten dat ik haar op mijn armen en benen heb en dat ik...'. Ze pauzeerde om de vage beelden te kunnen begrijpen. Het was half beeld, groen licht en bewegende vormen, en half een lichamelijk weten, alsof haar lijf het vertelde. Ze besloot haar geheim met Tom en Aya te delen. Ze had het urgente gevoel dat het belangrijk was dat ze zoveel mogelijk van haar te weten kwamen. Haar hart hamerde in haar borst toen ze de woorden vormde. 'Ik kan onder water ademen.'

Let op, dit is een aanwijzing. Het is een stuk van het raadsel.

Verbaasd keek ze naar Tom. Had die tegen haar gepraat? Nee, hij zag er eerder uit dat hij ook iemand had horen praten. Er was nog iets wat ze er aan moest toevoegen. 'Niemand anders mag dat weten.'

Ze keek hen beiden aan om te kijken of ze begrepen hoe belangrijk het was dat ze het niet verder zouden vertellen.

‘Dat weet ik,’ fluisterde Tom. ‘Ik weet al vanaf het eerste moment dat ik je vond dat je verborgen moet worden gehouden. Aya weet dat ook. Ik heb aan je voeten gezien, toen ik je oprapte, dat je een watermens bent en...’

‘Hoe eh, kunt u dat weten?’ onderbrak Alante hem. ‘Ik bedoel, dat ik me moet verstoppen?’

‘Wel,’ antwoordde hij aarzelend, ‘dat weet ik door jou. Als ik je aanraak krijg ik een soort boodschap. Dat je geheim moet blijven, dat ik je ergens naar toe moet brengen waar de antwoorden liggen. Van iets. Van jou denk ik. Ik weet alleen niet waar naar toe.’

‘Ik ook niet,’ zei Alante sip. ‘Ik weet helemaal niets.’ Een verdriet dat ze niet begreep maakte haar aan het huilen.

‘Stil maar,’ troostte Aya. ‘Je geheugen komt vanzelf terug. Dat duurt misschien een tijdje, het komt allemaal terug, echt.’

Alante vertrouwde Aya; haar belofte maakte dat ze kon ophouden met huilen. ‘Aya,’ begon Tom, ‘dat van dat onder water ademen, dat zou erop kunnen wijzen dat ze...’

‘Straks Tom, ik moet nu hóógnodig naar een patiënt toe.’ Aya stond op en stak een hand uit om hem overeind te helpen. Verbaasd keek hij omhoog, ze had een afwezige uitdrukking op haar gezicht. Het leek wel of elke keer dat hij iets belangrijks wilde zeggen Aya’s aandacht opeens naar iets anders schoot.

Onderweg naar de achterkamer draaide ze zich even om teneinde met een zwaai en een knipoog afscheid van Alante te nemen. Buiten omhelsde ze Tom en verdween langs een voetpaadje tussen de akkertjes door.

Alante had de twee benauwd nagekeken. Ze wilde helemaal niet weg. Ze vond het fijn hier. Vooral bij Tom. Ze wilde eigenlijk dat hij de hele tijd bij haar was en haar vasthield of aanraakte met zijn handen. Dan ging de pijn weg en verdween de onrust in haar spieren en voelde ze zich heerlijk zweven. Alleen was hij vaak zo... zo bozig. Ze wist het goede woord niet in de taal waarin ze dacht. Ze ging met een ruk rechtop zitten, zo heftig dat ze haar enkel voelde protesteren. Er was nog een taal in haar hoofd! Ze wist dat ze daar wel het goede woord zou kunnen vinden... Hoe ze haar best ook deed, ze kreeg geen toegang. Het denken eraan veroorzaakte een stekende hoofdpijn, ze liet noodgedwongen de gedachte los.

Opgejaagd

MET EEN ONBEVREDIGD GEVOEL, alsof hij iets belangrijks gemist had, stond Tom in de late middag voor zich uit te staren. Hij had gedurende de afgelopen jaren talloze plannen gemaakt om te vluchten. Tijdens zijn meest vertwijfelde uren van eenzaamheid had hij de meest uiteenlopende strategieën uitgewerkt om te ontsnappen uit zijn verbanningsoord. Het frustreerde hem dat hij, juist nu het er om spande, verzand raakte in een misselijk makende onzekerheid. In geen enkele van zijn plannen had hij rekening gehouden met een situatie dat er overall soldaten te paard rond reden, op zoek naar iets of iemand. Toch was stilletjes ervandoor gaan het enige wat een uitweg leek te bieden. Daar had hij gedurende de afgelopen jaren zijn zeilwagen voor gebouwd. Die had één nadeel: hij was heel opvallend. Niet alleen door de glimmende metalen wielen, vooral vanwege het hoge zeil. Dat was van grote afstand te zien. Hij zou dus 's nachts moeten reizen.

Voordat zijn eeuwige twijfel hem voorgoed lam zou leggen besloot hij het lang voorbereide vertrek gewoon uit te voeren. Later zou hij wel zien welke kant hij op zou gaan. Als hij eerst maar hier weg was. In zijn huis was hij een veel te makkelijke prooi.

Het besluit gaf hem weer richting. Uit een schuurtje van gevlochten palmbleden duwde hij zijn wagen naar buiten en begon dingen in te laden. Hij had ooit uitgezocht wat hij mee zou moeten nemen bij een plotseling vertrek, zodat hij nu maar weinig hoefde na te denken. Binnen pakte hij voedselvoorraden in manden en aardewerken potten. Het warme water in het fornuis besloot hij op te maken in een laatste bad.

Het was een genot om in het hete water weg te zinken.

Ga nu. Snel. Anderen wachten op jou.

Met een schok kwam hij uit zijn doezeling. Had daar iemand iets tegen hem gezegd? Hij ging rechtop zitten en keek achterdochtig om zich heen. Het was intussen donker geworden. Het vlammetje van een olielampje deed de schaduw bewegen. Alex gaf een krauwend geluidje vanuit de voorkamer; gerustgesteld ging hij weer achterover liggen, het was zeker de kat geweest.

Blijkbaar had hij het niet goed begrepen, want even later verscheen Alex en ging rechtop tegen de kuip staan. Door zacht te miauwen gaf hij te kennen dat Toms aanwezigheid werd verlangd. Met een zucht hees Tom zich uit het bad en slofte naar de voorkamer terwijl hij zich afdroogde.

‘Wat is er?’ vroeg hij.

Alante wees schuld bewust naar een hoopje scherven. ‘Ik stond er per ongeluk op,’ fluisterde ze. ‘Ik dacht dat ik zelf kon staan, maar het ging niet.’

‘Gelukkig zat er nog niets in.’

‘Vind je het niet erg?’

‘Wat, dat hij leeg was?’

‘Dat hij kapot is.’ Een zweem van ergernis was in haar glazen stem geslopen.

‘Ik kan hem toch niet meenemen. Je moet het maar even buiten doen, ik heb geen andere lege pot meer.’

Tom bracht haar naar het achtererf. Ze kon nog niet op haar verzwikte voet staan, laat staan hurken. Verlegen steunde hij haar onder haar armen.

Ze verstijfden allebei toen ze in het donkere struikgewas iets hoorden. Of misschien voelden, want er was niets anders te horen dan geruis waar de wind door de hoge palmen ging. Hij zette haar neer op de grond en gleeed op zijn buik naast haar. Toen hij Alex zag, met een hoge rug en een dikke staart, besepte hij dat hij beter geen bad had kunnen nemen en direct had moeten vertrekken. Er was iemand in de tuin. In zichzelf vloekend om zijn onbenulligheid beduidde hij Alante plat te blijven liggen. Op knieën en ellebogen werkte hij zich naar voren tot onder een paar bessenstruiken. Met alle concentratie die hij op kon brengen probeerde hij gewaar te worden wat of wie verderop verscholen zat. Geen van zijn vijf zintuigen, noch zijn zesde ving iets verdachts op.

De kat kon beter zien. Alex liep met stijve poten langs hem heen naar de diepe schaduw en snuffelde aan de laag hangende bladeren. Nog steeds met een dikke staart sproeide hij zijn geurmerk op de takken en begon zich met een onverschillig air te likken. Moe van de spanning liet Tom zijn hoofd op de aarde rusten. Wie er ook was geweest, hij was nu weg. De ontdekking dat hij bespioneerd werd had zijn laatste illusie van geborgenheid in zijn eigen huis in de grond geboord. Tot nu toe had hij toch nog de stille hoop gehad dat het helemaal niet nodig zou zijn om te vluchten, dat de bui over zou waaien en de soldaten zouden weggaan uit het dorp. Want waar moest hij heen? In dit hele lege land was nergens een veilige schuilplaats te vinden. Hij moest vechten tegen een soort hopeloosheid, dat het allemaal geen zin had. Hij keek om naar waar Alante lag. Hij had moeite om haar te zien. Hij knipperde met zijn ogen om haar gestalte scherp te krijgen. Het leek wel of hij haar door een gordijn van gras zag. Toen hij ging staan verdween het en kon hij haar weer duidelijk zien. Haar ondervoede gestalte, de onzekerheid in haar blik, de mysterieuze bede om hulp die door hem heen zinderde als hij haar aanraakte, dat alles wekte bij hem een oeroud instinct op tot behoud van hemzelf en ‘zijn’ kind.

Vanuit dat instinct handelde hij zonder er over na te denken. Tegelijk was er de afgrond van het kwijtraken van zijn veilige thuis.

‘Kom,’ fluisterde hij. ‘We moeten weg zijn voordat die verspieder terugkomt met versterking.’ Hij droeg haar naar de wagen en liet haar in een mand zakken. ‘Ik kom zo terug. Je hebt je fantastisch gedekt gehouden. Als je dat onderweg blijft doen, hoef ik de mand niet dicht te doen.’

De kat sprong er meteen bij in toen Tom terug rende naar het huis. Binnen verzamelde hij haastig nog wat spullen in de kist waar hij zijn gereedschap en tekeningen in bewaarde. Met een laatste blik naar het vertrouwde huisje sjouwde hij de zware kist op zijn schouder naar de wagen. Het deed hem zeer om deze plek te verlaten, want hij had het noodlottige gevoel dat hij er nooit meer terug zou komen.

‘Niets vergeten?’ mompelde hij. ‘Natuurlijk kom ik daar pas achter als ik lang en breed op weg ben.’

Met een heftigheid die voortkwam uit zijn ongerustheid trok hij de wagen in een drafje over achterweggetjes naar de rand van de wildernis. Het zwaarbeladen voertuig rolde op zijn vier rubberbanden geluidloos achter hem aan. Al gauw wenste hij dat er een paard of muilnier tussen de trekbomen stond, in plaats van hijzelf. Hijgend hield hij halt toen ze onder een rij acacia’s uit kwamen en het open veld voor hen lag.

Behalve enige nachtvogels was er niets anders te horen dan de wind door het lange gras. Een soort besluiteloosheid beving hem. Hij bleef staan, de bomen van de wagen nog onder zijn armen. De urgentie om te vluchten snoerde zijn keel zowat dicht. Er was echter ook iets in hem dat niet weg wilde. Waarom zou hij moeten vluchten? Er was toch niets om voor te vluchten? Dat waren toch zijn eigen bedenksels? Het was nergens veiliger dan thuis.

Hij stond op het punt om zich om te draaien.

Op dat moment gromde de kat. Een onheilspellend geluid, te diep haast voor zo’n klein dier. Onraad! In een reflex begon hij te rennen, de wagen achter zich aan zeulend. Op een splitsing hield hij buiten adem halt. In de war keek hij in de richting van het dorp waar de verlokking om terug te gaan vandaan scheen te komen. Hij strekte in een gebaar om steun zijn hand uit, waar Alante vanuit de mand haar smalle hand in legde. Die voelde koud aan. Toen hij zijn andere hand er oplegde om hem te warmen scheurde de bedde om hulp die met Alante verbonden was, dwars door al zijn tegengestelde impulsen heen. Nooit eerder was hij onder invloed geweest van een wil buiten hemzelf, laat staan twee die in hem streden om de overhand op hem te krijgen. Er was iemand in het dorp die hem probeerde te hypnotiseren om terug te keren en er was een gevaar wat hem op de vlucht joeg; tegelijk was er de oproep van ver weg om zo snel mogelijk te gaan naar waar het mysterieuze kind vandaan scheen te komen.

De kat gromde niet meer, maar bleef in de richting van het dorp staren en zijn staart was nog dik. Dat overtuigde hem nog het meest dat hij het zich niet

verbeeldde. Met zijn tanden op elkaar geklemd, trillend van de doorstane tweestrijd, liet hij de trekbomen op de grond zakken en haakte ze los.

‘We gaan vanaf hier zeilen,’ gromde hij. ‘De wind is gunstig en de weg is vrij. Het gaat heel snel, hopelijk. Ik heb de wagen alleen nog nooit kunnen uitproberen.’

Uit een bergruimte onder de wagen trok hij tuigage tevoorschijn en borg de trekbomen er in op. Het uitvoeren van de eenvoudige handelingen bracht hem weer een beetje tot zichzelf. In enkele handgrepen richtte hij een mast op, haakte er een giek met een opgerold zeil aan vast en hees het smalle zeil. Het donkerbruin geverfde doek was nauwelijks zichtbaar tegen de donkere lucht. Het bolde met een zachte klap. Een duw en de wagen was in beweging. Geluidloos zette de wagen zich scheef in de veren toen Tom de schoot strak aantrok. Hun snelheid nam meteen toe. Alante keek verbaasd in het rond: ze reden achteruit! De bok was, net als bij een boot, de stuurplaats achterin geworden. De hobbels in de zandweg gaven weinig last, dankzij de soepele vering en de luchtbanden. Ze maakten een behoorlijke vaart; af en toe kon hij de wagen bijna niet houden. Hij besloot vaart te minderen. In het bedrieglijke maanlicht zou hij misschien niet tijdig kunnen reageren op onverwachte obstakels.

‘Eens kijken of mijn uitvinding werkt,’ mompelde hij. Met uiterste concentratie trok hij een hefboom streep voor streep aan. De wagen minderde direct vaart. Vanonder de bak klonk een laag gebrom.

‘Wat is dat, gaat er iets stuk?’ vroeg Alante verontrust.

‘Wat je hoort is een vliegwiel onder de wagen, dat ik op snelheid breng met een riem om de as van de wielen. Als het vliegwiel heel snel draait kan ik daarmee een stuk rijden als we tegen de wind in moeten,’ antwoordde Tom, met zijn gedachten bij het sturen.

‘O ja.’

‘Snap je eigenlijk wat ik bedoel?’ vroeg Tom, opeens nieuwsgierig naar haar reactie.

‘Niet alles,’ zei Alante aarzelend. ‘Ik weet niet echt wat een vliegwiel is. Ik denk dat je onder de wagen een wiel vliegensvlug rond laat draaien; dat komt door de... de rijwielen. Je trok aan die stok en meteen ging het brommen en gingen we langzamer rijden. Klopt dat?’ Ze was zelf verbaasd. ‘Of heb jij me dat verteld?’

‘Je hebt het helemaal zelf bedacht. Ga eens door met bedenken?’

‘Alleen... wat je daarna zei begreep ik niet.’

‘Ik zal je het later beter uitleggen. Ik moet het je eigenlijk laten zien, maar dan moeten we stilstaan om onder de wagen te kunnen kijken. Misschien begrijp je wel dat als de wielen het vliegwiel aandrijven, het ook andersom kan, dat het vliegwiel de wielen aandrijft? Als er geen wind is bijvoorbeeld?’

‘Hoe dan?’

‘Het vliegwiel is heel zwaar. Het kost heel veel energie, heel veel werk om het snel te laten draaien. Die energie zit dan in het draaiende vliegwiel en kunnen we er later weeruithalen om de wagen te laten te rijden.’

Ze knikte heftig, opgelucht dat ze zijn moeilijke zinnen een beetje begreep. ‘Ik zie het,’ mompelde ze met starende ogen.

Tom, onbewust van haar onzekerheid, was in zijn schik. Iemand met technisch inzicht was moeilijk te vinden in dit lethargische land. Nu was er eentje in zijn leven gevallen, een meisje dat zijn uitvindingen leek te begrijpen. Haar gezelschap verwarmde hem van binnen op een manier die hij nooit eerder had ervaren.

Een onverwachte schuiver van de wagen bracht hem terug in de werkelijkheid. Het sturen over de slingerende weg vergde al zijn aandacht, het was niet handig om te zitten dromen.

Ze waren al een eindje buiten het dorp en het landweggetje zou verderop uitkomen op de hoofdweg. Om bij het huisje van Aya te komen moest hij langs de hoofdweg terugrijden. Bij een bosje stopte hij. Snel haalde hij het zeil naar beneden om het niet te laten klapperen.

‘Ik ga eerst kijken of er niemand op de hoofdweg is,’ fluisterde hij. Hij had een onrustig gevoel, ondanks de nachtelijke stilte. Meestal was zijn gevoel terecht, had hij door schade en schande geleerd. Hij legde het laatste stuk lopend af en spiedde omzichtig links en rechts de lege hoofdweg af. Het alarmerende gevoel bleef echter onverminderd doorzeuren. Hij besloot te wachten. Naast de weg kroop hij tussen het lage struikgewas, met een stok voor zich uit porrend om slangen en schorpioenen te verjagen.

De wereld lag stil en bleek in het lage maanlicht, zoals te verwachten viel om deze tijd van de nacht. Desondanks had hij de stellige indruk dat er zowel vóór hem onraad was, op de weg, als achter hem, bij zijn huis. Ze zaten min of meer tussen twee vuren.

Het geluid van hoefslagen.

‘Zie je well!’ siste hij. Paarden! Om deze tijd van de nacht. Dat kon niets anders dan soldaten betekenen. Zijn voor gevoel had hem niet bedrogen.

Even later passeerden twaalf bereden soldaten op vermoeide paarden in een ordelijke formatie, voorafgegaan door hun commandant. Gespannen wachtte hij of er nog meer kwamen, maar de weg bleef leeg. Haastig keerde hij terug naar de wagen en hees het zeil. Er stond te weinig wind in de luwte van het bosje: de wagen kwam niet in beweging. Hij sprong er weer af en duwde de wagen vooruit tot het zeil de wind ving. Hij moest rennen om op het plotseling vooruit schietende voertuig te kunnen springen.

Bij de hoofdweg ging hij overstag en draaide in de richting van het dorp. Hij sloeg een zijpad in en hobbelde verder over de ongelijke sporen.

Hij haalde diep adem toen zij uit het zicht van de hoofdweg raakten. Op dit achterlangs paadje liepen ze nauwelijks kans soldaten tegen het lijf te lopen.

Bij een poortje in een lemen muur trok hij de rem aan en liet het zeil zakken.

‘Hier woont Aya,’ fluisterde hij. ‘Ik breng je naar binnen en dan moet ik gaan.’

Een paar grote ogen keken hem over de rand van de mand aan.

‘Kom nu,’ fluisterde hij op dringende toon, ‘ik heb niet veel tijd.’

Met duidelijke tegenzin klom Alante uit de mand. Tom tilde haar ongeduldig van de wagen af. Toen hij haar neerzette kon ze een kreun van pijn niet onderdrukken. Ze kon duidelijk nog niet lopen. Hij tilde haar op en droeg haar door het poortje, via de moestuin en de boomgaard naar de achterdeur van Aya’s huisje. De hond had hem herkend. Het beest kwam kwispelend op hem af en snuffelde even aan Alante’s vrij hangende voeten, die ze angstig omhoog trok.

‘Wees maar niet bang,’ fluisterde Tom aan haar oor. ‘Het is Aya’s hond, een heel lief dier.’ Ze keek met grote ogen; het was de eerste keer dat ze een hond zag. Hij zette Alante zittend op de grond neer en probeerde de deur. Die was op slot. Hij klopte zachtjes en toen er niets gebeurde tikte hij een paar maal met de klopper op de kalebas die daar hing voor patiënten om hun bezoek aan te kondigen. Ook dat leverde geen reactie uit het huis op.

‘Ik ga even kijken of ze er wel is,’ fluisterde hij. Omzichtig sloop hij rond het huisje. Zou Aya weggeroepen zijn naar een patiënt? Dat zou wel heel slecht uitkomen. Hij morrelde vergeefs aan de voordeur, die zat hermetisch op slot. Hij wist precies hoe: hij had hem zelf gemaakt toen hij Aya geholpen had dit huisje op te knappen.

Hij keek om zich heen, maar de zijweg waaraan het huis lag was verlaten. Hij liep verder rond het huis tot hij weerbij Alante uitkwam. De hond lag naast haar en kwispelde toen Tom om de hoek verscheen.

De hond verstrakte opeens en ging staan. Gealarmeerd pakte Tom Alante op en trok zich terug in de richting van het tuinpoortje. Even later hoorde hij wat de hond eerder dan hij had opgevangen: hoefslagen. Twee stappende paarden, zo te horen, naderden over de weg. Dat konden alleen soldaten zijn. Even later hoorde hij hen voor het huis halt houden. Er klonk gekraak van leer, stappen van een paard dat zijn evenwicht terugzocht, gemompel. Een boze vrouwenstem schoot uit: Aya! Schel geblaf: de hond was zijn bazin te hulp gekomen. Een mannenstem zei iets op luide toon, een zweep knalde, gegil van de hond. Aya’s stem sloeg over van woede, haar scheldwoorden knetterden door de stille nacht. Hij had niet geweten dat Aya zo kon vloeken. Intussen schuifelde hij met het hart in de keel voetje voor voetje door de moestuin naar het tuinpoortje. De ruzie voor Aya’s deur hield op, maar hij hoorde geen paarden vertrekken. Hij durfde niet naar de wagen te gaan, misschien kwamen de soldaten de omtrek wel afzoeken. Op dat moment verwenste hij het lot dat

hem met een hulpeloos kind had opgescheept. Hij kon geen kant op. Even overwoog hij om haar bij de achterdeur te leggen en zelf de benen te nemen. Het was niet echt een optie en hij verbeet zijn ongeduld, in de hoop dat de paarden snel zouden weggaan.

Er klonken hoefslagen van twee paarden. Hij durfde weer adem te halen en een kriebel in zijn keel weg te hoesten. Snel liep hij naar de achterdeur, hij kreeg lamme armen van het dragen. Op zijn kloppen deed Aya de deur op een kiertje open en keek hem geschrokken aan bij het licht van een olielampje. 'Wat doe je hier, man!' siste ze, 'ik word in het oog gehouden.'

'Ik heb alles gehoord,' fluisterde hij terug. 'Ik was in de tuin. Wat is er gebeurd? Ik kwam Alante brengen. Is de hond erg gewond? Ik hoorde dat ze hem met een zweep sloegen.'

'Een striem over zijn neus, ik heb er al zalf op gesmeerd. Kom binnen, leg haar maar op de onderzoekstafel.'

De hond kwispelde blij toen hij Tom en Alante de kamer binnen zag komen. Tom aaide hem voorzichtig over zijn kop. De striem was gelukkig niet diep.

'Tom, ze zoeken je!' zei Aya geagiteerd. Hij kwam overeind en keek haar aan.

'Echt, Tom. Ik werd een paar uur geleden opgehaald door twee soldaten. Ze hebben me eerst van alles over de dorpsbewoners gevraagd. Of ik ook vreemde mensen had gezien. Mensen van buiten het dorp die ergens in huis zitten. De dorpsoudste was erbij, hij werd ook ondervraagd. Hij was er heel zeker van niemand gezien te hebben die hier niet hoort. Toen vroegen ze of wij een Europese man kennen. Tom, ze gaven ons jouw signalement! We konden er niet onderuit om te beamen dat jij hier woont.'

Tom beet op zijn lip. Het raadsel werd er alleen maar groter door. 'Ze weten in Doran toch dat ik hier woon?' mompelde hij. 'Blijkbaar is dit een heel andere afdeling van het leger. In ieder geval wisten ze wel dat jij de genezeres bent van het dorp.'

'Dat hebben ze van de dorpsoudste gehoord.'

'Dan zal hij ook wel hebben verteld dat jij met mij omgaat,' vervolgde Tom.

'Weet je ook of ze Alante zoeken? Of in het algemeen een weggelopen kind?'

'Daar hebben ze het niet over gehad.'

'Dan kan ik haar helemaal beter bij jou laten. Ik ga zo snel mogelijk op pad om de soldaten voor te blijven. Wil jij mijn kippen en de duiven...'

'Nee!'

Ze keken verbaasd om naar Alante, die met een hand voor haar mond geschrokken naar hen zat te kijken.

'Wat is er dan, lieve kind? Wil je niet bij mij blijven?' vroeg Aya.

Op dat moment hoorden ze paarden terugkomen en voor het huis briesen. Veel meer dan twee. Even stonden ze stokstijf naar elkaar te kijken.

Tom kwam als eerste in beweging, schepte Alante van de tafel en spurtte naar de achterdeur. Aya greep in een flitsend gebaar de hond, die grommend op was gesprongen, bij zijn nekvel. Er werd op de deur gebonsd en een mannenstem riep: 'Open doen! Order van de commandant!'

Met zijn hoofd beduidde Tom dat Aya de deur pas moest openmaken als hij met Alante door de achterdeur verdwenen was. Biddend dat ze hem niet achter het huis opwachtten rende hij gebukt door de boomgaard, door de moestuin en door het tuinpoortje. Hijgend luisterde hij even of er iemand achter hen aan kwam. Er was alleen een heftige woordenstrijd bij de voordeur te horen. Het stak hem dat hij Aya er alleen voor moest laten staan, maar zij was niet de gezochte, dat was hij. Hij had niet eens afscheid van haar kunnen nemen. Bij de wagen tilde hij met lood in zijn armen Alante in de bak, waar ze hinkend naar haar mand ging en zich er in verborg.

De sporen van de smalle banden stonden duidelijk afgetekend in het maanlicht. Niets aan te doen. Hij moest het nu van snelheid hebben om achtervolgers voor te blijven. Hij moest zich bekennen dat hij eigenlijk blij was dat Alante met hem mee ging. Nerveus stuurde hij de wagen op het vliegwiel naar de hoofdweg. Het leek hem het beste om verder naar het zuiden, waar de hoofdweg zich splitste, de weinig gebruikte route naar de bergen te nemen. Hij keek nog een keer om of er werkelijk niemand achter hen aan kwam en hees het zeil.

Een tijd lang liet hij de wagen op topsnelheid voortrazen. Toen die bijna kantelde in een flauwe bocht minderde hij geschrokken vaart door het vliegwiel opnieuw in te schakelen. De ongelukkige manoeuvre bracht hem weer tot rede: de lijfelijke vrees voor een ongeluk won het van de aan hem vretende achtervolgingsangst.

Het vliegwiel dat al enige tijd een nauwelijks hoorbaar, bijna jankend gezoem af had gegeven, koppelde zichzelf op een gegeven moment los. Tevreden stelde Tom vast dat zijn automatische koppeling precies zo werkte als hij hem ontworpen had. De wagen schoot vooruit nu er minder weerstand was. Hij minderde haastig snelheid door de schoot te vieren zodat het zeil minder wind ving. Hij wilde niet stoppen om het te reven.

Na verloop van tijd bereikten ze een groep heuvels, bekroond met kale, afgesleten rotspunten. Waar de weg zich aan de voet van de helling splitste hield hij halt. Vanaf de bok kon hij zien dat de sporen van de ruiters die hij naar het dorp had zien rijden vanuit het zuiden kwamen. Het smalle karrenspoor de heuvels in zag er ongebruikt uit.

Vlug reefde hij het zeil door het een paar slagen om de giek te rollen en liet de rem los. De weg begon slingerend langs de hellingen omhoog te lopen. Af en toe schakelde hij het vliegwiel in.

‘Als jij een graankoek en wateruit die mand daar haalt en jezelf en mij er wat van geeft,’ zei Tom zachtjes. ‘Dan hoeven we niet te stoppen om te eten.’

Alante klauterde uit de mand en scharrelde in de schommelende wagen rond tot ze het eten gevonden had.

‘De kat slaapt nog,’ zei ze bedeesd.

Tom knikte afwezig terwijl hij een stuk graankoek van haar aannam. Kauwend keek hij uit naar obstakels op het korte stuk weg dat hij kon onderscheiden bij de lage maan. De weg kronkelde tussen grillig gevormde rotspartijen omhoog en omlaag. Hij kende de route niet, maar ging er van uit dat die berekend was op ossenwagens en nergens zo steil zou klimmen dat ze het niet met het vliegwiel zouden redden. Tot nu toe ging het vlotjes: ze maakten gemiddeld een behoorlijke snelheid, sneller dan dravende paarden. De maan ging laat onder zodat ze een behoorlijke afstand konden afleggen voordat ze moesten stoppen. De hoge snelheid als ze een helling afdaalden vergde alles van zijn aandacht en matte hem af. Steeds vaker moest hij met zijn ogen knipperen als hij niet scherp meer kon zien. De angst om ingehaald te worden zweeptte hem voort en dan ging het weer een tijdje.

Toen hij echt te weinig zag om nog veilig te kunnen rijden stopte hij op de top van een heuvel, rolde het klapperende zeil op en streek de mast. Bij het laatste licht van de fletsrood ondergaande maan trok hij de wagen achter lage rotsen, die als slapende olifanten in het rond lagen.

Op de tast gaf hij de kat wat voer en fluisterde het luid spinnende dier toe dat hij de wacht moest houden. Hij voelde zich nog verre van veilig, maar hij moest even slapen. De nacht was lauw, de wind rumoerde tussen de verweerde rotsen en langs de spaken van hun voertuig. Het laatste waar hij aan dacht was de aardbeving, wat die te betekenen had.

Hinderlaag

TOM WERD WAKKER en ging rechtop zitten. Met al zijn zintuigen aangescerpert beluisterde hij de stille wereld. Het was nog te donker om iets te kunnen onderscheiden. Hij snuffelde: geen houtrook, geen geur van paarden. Behalve de immer aanwezige wind was er geen geluid en geen beweging in de wijde koepel tussen hemel en aarde. Hij voelde zich desondanks niet veilig. De kat sprong uit de mand en rekte zich stevig uit. Dat was niet te zien, maar wel te horen aan de krassende nagels op het harde hout van de bank. 'Heb je toch geslapen,' beknorde Tom hem. 'Ik dacht dat je de wacht zou houden.'

Onder het karige ontbijt deelde hij zijn gedachten op fluistertoon met Alante. 'Ik zoek een schuilplaats waar we een tijdje kunnen blijven. Belangrijkste voorwaarden zijn water en onzichtbaarheid. Ik zal proberen om een goed verborgen ravijn of zoiets te vinden in deze heuvels.'

Tegen dat de hemel grijs kleurde en de omgeving zichtbaar werd trok Tom de wagen naar de weg en zette de mast overeind. Het ontrolde zeil ving de oostenwind met een klap. Hij klom aan boord en schakelde de rem los.

'We gaan eerst nog een stuk verder. We zijn nog te dicht bij het dorp.'

Alante zei niets terug. Haar gezicht toonde dat ze er weinig van begreep.

In een toenemende vaart suisden ze een lange helling af. De weg liep hier kaarsrecht, Tom kon alles uit de wagen halen. Toen de bak begon te sidderen van de hoge snelheid schakelde hij het vlieg wiel in, dat zoemend de energie van de voortsnellende wagen opnam. Opgetogen vanwege de soepel werkende techniek van zijn hand maakte hij zich op om de hoogste top tot nu toe te halen, zonder te hoeven duwen. Ze schrokken zich wild toen voor hen een koppel vogels met luid geraas uit de lage begroeiing opvloog. Alante dook verschrikt diep in haar mand. Toms hart was net tot bedaren gekomen toen iets met grote snelheid langs zijn gezicht suisde. Hij dook in elkaar en probeerde opzij te kijken zonder stuurstang of schoot los te laten. Het was vast een steen uit een slinger geweest, schoot het door hem heen. Als die hem geraakt had, was hij bewusteloos, zo niet dood geweest! Zouden ermeer worpen volgen? Was hun vlucht nu al gedoemd te eindigen in dood of gevangenschap? Verbeten besloot hij zich tot het uiterste te verweren. De weg werd vlakker, de wagen suisde op topsnelheid de helling af. Een tweede projectiel raakte met een luide knal de stuurstang, vlak onder zijn hand.